

Ci Nr.12
Anul XXII(264)
ne
ma
Revistă a Consiliului
Culturii și Educației Socialiste
București, decembrie 1984

**„La mulți ani!”
și
O mie de ani Pace!**

**În fața filmului românesc, ce
nobilă misiune: epopeea revoluției**

[illegible]

De-a lungul timpului, în egală măsură, rămâne de datoria artistului să se aplece cu aceeași credință, cu aceeași pasiune asupra fenomenului istoric prezent, cel înscris ceea ce, din zi de zi, în cronică vremurilor acestor vremuri, în istoria noastră, în viața noastră, în luptările în cetățile industriale ale oțelului și chimiei, strategii ai cercetărilor științifice, soldați ai ogăvoarelor, în școli și pe șantiere, pe ape și în văzduh, și în adâncurile pacii și războiului. Într-o țară în care, în anul XIII-lea al P.C.R. arată cu limpezime că azi avem o industrie de 100 de ori mai puternică decât în 1945, o agricultură de 7 ori mai dezvoltată, ca produsul social a crescut de 28 de ori, iar venitul național de 32 de ori. Dar se poate și mai mult. Și în această țară, în această țară, gîndit științific și revoluționar, se are în vedere reorganizarea intensă a tuturor

Este un viu îndemn și pentru creatorii de filme, de artă în general, de a vedea în aceste cuvinte ca, de altminteri, în întregul spirit al documentelor Congresului o arie tematică de inspirație, de o vastitate greu de cuprins, pentru realizarea unor opere de artă pe măsura timpului prezent.

sarcini aparte, adresate cinematografilor, ca și literaturii și celorlalte arte de a reda „...desigur și trecutul, lupta revoluționară a partidului și poporului, dar și marea epopee a pre-

Documentarul rezumă și reprezintă, transfigurează parte din mișcarea spectaculoasă ori infimezimală a unei lumi în devenire... Cu succese și umbre, cu ascensiuni sau hiatu

„Se poate spune
că întreaga țară este un vast șantier,
că an de an

se schimbă înfățișarea orașelor
și satelor patriei noastre socialiste.

Fiecare om al muncii
sau, mai bine zis,
fiecare cetățean al României

este participant activ
la această măreață epopee
și, totodată,

beneficiarul direct a tot ce se înfăptuiește
pe pământul României!“

Nicolae CEAUȘESCU

a mai cără și mai ionară a actualității!

suri, dialectic, perfectibil. Ea, lumea aceasta, lumea aceasta din România zilelor noastre, revendică, are dreptul la gestul testimonial implicit în ratiunea documentarului... A te-
zauriza, desigur, dar și a dezbat. Disociere deloc simplă la care aspirăm mulți dintre noi, chiar dacă decizi, opțiuni rutiniere, de circumstanță în fond, „aureolează” unele din filmele noastre.

Lumea documentarului și lumea aceasta de investigat, lume cără li aparținem. Și față de care și prin care ne legitimăm apartenența. Documentarul presupune o rațiune artistică și civică, el presupune o profesune de credință ce implică efortul de a rosti onest, cu har și percutanță, numai în câteva secunde, micile-mari adevăruri din care se relevă treptat, implacabilă, propensiunea spre ideal, viața noastră, crezuri noastre. Artistic, estetic. Și, nu în ultimă instanță, crezuri noastre umane. Fiecare cineast, fiecare documentarist este o entitate umană cu idealuri și valori, cu inteligență și (ne)mulțumiri, cu devotament și fi-

rească nevoie de împlinire. A da acestui complex contur, distincție și destinație, în ultimă instanță, iată, un proces deloc simplu, respectuos, de a cărui reuță desăvârșire este responsabil și filmul documentar. Cel înrudit asupra conștiinței semenilor noștri, dar și cel înrudit de propria-ne conștiință. Din acest mic, aparent anodin raport, poate țipi minile și doborârea noastră este să-i stimulăm) altă formă de exprimare artistică în consonanță nu numai cu performanțele tehnice în materie, ci, mai ales, în acord cu sufletul și intelectul celui care, pe pragul dintre milenii (și chiar mai tirziu) să poată descrie, prin mărturiile tezaufate acum, nu numai tehniciatatea acestei epoci, ci și nivelul nostru de umanitate. Proiecția noastră în umanitate și

Nicolas CABEL

(Continuare în pag. 4)

A cunoaște o țară, a vorbi despre oamenii ei

CN-ame zini eroii filmelor mele?
N-am făcut un bilanț. Nu m-au preocupat statisticile. Și nici nu văd cum oamenii pe care i-am cunoscut, cu care am împărțit un timp o bucată de plină, am sperat o ceapă sau am cîștigat un pahar de vin — adică naște oameni foarte concreți, foarte vii — s-ar putea transforma dintr-o dată.
Oamenii rămîn oameni — și nimic nu putea să mă emoționeze mai mult ca atunci cînd, în furnicuri unei expozitii, printre mii și mii de chipuri, m-am auzit strîgît pe nume și apoi salutat cu căldură rezervată deodată unei rude apropiate. Era unul din eroii unui film realizat cu mulți ani în urmă. Va să zică nu numai el și tovarășii lui ne făcuseră o impresie bună. Văzusem și noi, cei din echipa de filmare, ne bucuram după atîta ani, de conștientizarea din partea lor.

Un documentarist rupt de realitățile vieții, de oameni — este un nonsens. Privilegiul enorm al muncii noastre este tocmai acesta.

să cunoști o țară, să vorbești despre oamenii ei.

Să scrii despre oamenii filmați de tine? Nimic mai simplu: închizi ochii și pe retina amintirii apar atîtea imagini încorporate azi organic în propria biografie.

1974. Varii herbei într-un sat prăzărît din Otterna: Popoștu. Case sărăcuțe, praf mult, un pîlc de capre printre mărcini — dar alături, colțierii, țigări parca direct din straturile geologice — o minune a tehnicii contemporane: termocentrală pe care o construiau oamenii veniți din toate colțurile României. Un defasament puternic, harnic, impresionant, de oameni cu căști, de constructori experimentați, imagini atât de expresive încît au apărut ani de zile la TV ori de cîte ori era de ilustrat un text avizat (bineînțeles, fără a se menționa vreo dată sursa acestor imagini).

Ion VIȘU

(Continuare în pag. 4)

generozitate exigentă

<https://biblioteca-digitala.ro>

u răsună vlea

Cei mai bun record pe care ni-l sugerează calea ferată în construcție Pașcani-Tirgu Neamț cu primul nostru film din Republica, Răsuna valea, nu este subiectul nu e natura asemănătoare a lucrărilor în care ai putea fi angajați eroii virtuali al unei producții cinematografice, ci este ideea pe care o exprimă, în ultima secvență a filmului de acum 35 de ani, un bătrîn al locului, cînd vorbește despre căminul său, că a fost construit în țara asta, nu numai spus! Despre construirea unei linii ferate Pașcani-Tirgu Neamț care va lega direct înălț de Carpați și de o zonă a cărei carte de vizită istorică și culturală nu mai trebuie prezentată, s-a mai vorbit încă puțin de timp, dar în acest număr al revistei, în deceniile doi și cinci, dar în sfîrșit...

ne, ca și alte opere capitale
e, epocii noastre.

Week-end la Timișești

Dincolo de codril Pașcanilor, pe care trenurile le vor străbate, tăind în două dealuri și parcurgind un tunel (să nu amintim că happy-end-ul din *Răsuna* valsea era întîlnirea la mijlocul drumului a celor două echipe de mineri-tunelști, când Anela Chiuharu striga ultima dată „Pucătură!”, iar de partea cealaltă a stîncii învinse se iveau chipul radios al regretatului Geo Barten), noua cale ferată va avea unica ei stație intermediară, în afara de trei halte, la Timișești, lîncă așe Moldova

[illegible]

— Eu numai cu instantanee lucrez, declară gazda, recunoscându-se autor al fotografiilor și al bălănelui de vreo 10 ani din poză. De unde se vede că inginerul se pricepe nu numai la alegerea unui punct strategic pentru a coordona munca unui șantier, dar și la fixarea unghiului în care trebuie așezat aparatul de fotografie, unghi de sus, urmărind și efectul luminii în contre-jour și al ambianței naturale de munte. Sa știți că toate acestea au apărut spontan, mie nu-mi place fotografia studiată, continuă inginerul să-și prezinte ars poetică, pentru a ne explica apoi de ce, executând el însuși copia, în laboratorul personal de la domiciliul din Iași, a accentuat încadratura pe

— Dumneavoastră aveți suflet de artist și
sinteți constructor tehnic.

Cum se sparge gheata

[illegible]

Pe un şantier se vede şi mai bine
că filmele noastre de actualitate
au prea puţină actualitate

pe loc. Pe cînd forma rotundă a piciorului, deși mai pașnică, sparge gheața și o înlătură totodată lăsînd-o să curgă lin la vale.

— Camăind și cum vă vin astfel de idei constructive?

— Să știți că eu nu sînt de părerea celor care cred că ideile trebuie neapărat, totdeauna și direct „muncite”. Ideile de obicei scînteiază și vin pe moment, uneori pe neașteptate, după o lungă perioadă de învilluire intensă. Eu am zădărnici mi sînt întotdeauna să se așeară un rebus, în patul ăsta, și într timp apare ideile. Mi s-a întîmplat să văz eu proiect și soluția să-mi apară în somn. Al-teori, dintr-o discuție întâmplătoare cu un dulgher sau cîr un fierar, descopăr vîrianta cea mai bună. Dar bazele muncii e alea, e efortul colectiv și cunoașterea aștea pas cu pas.

Mal întâi răsună pașii

— Văd că purtați cizme, într-o zi foarte călduroasă.

Ing. Alexandru Ciolan: Dacă v-aș spune că merg eu pe jos zilnic, nu m-ați crede: uneori, câte 20—25 de kilometri, pentru că trebuie să văd lucrările și să le traiesc eu însumi, iar schimbările de soluții să le hotărîm pe loc. Nu-l însă ceva neobișnuit la noi, asta ține de legile meseriei. Încă de prima dată, cînd am venit aici, înainte de începerea lucrărilor, am venit pe jos, împreună cu proiectantul de specialitate, inginerul Solomie Dumitru de la fașă și cu soția sa, tot inginer, am bălăt tot traseul, de la Pașcani pînă la Tirgu Neamț, pe

pas. Am cunoscut proiectul cu terenul, am căutat surse de materiale, am cerut informații de la localnici asupra cursurilor de apă sau torențelor care ne-ar putea surprinde în viitor am cercetat acele la primărie comunitățile din apropiere. În anul 1916, la prima tentativă de a construi linia. Din această „călcare” a terenului, cum îl spunem noi, au ieșit multe dintre ideile viitoare de execuție. Deci, înainte de a răsufla vântul de răcoare, trebuia să facem o primă vală, până la malul de apă, de pe vremea când se afla acum Marea, pe aici liniștea era mare de tot. Până acum mă puțin de 20 de ani, când s-a asfaltat șoseaua și s-a construit podul rutier pe care-l vedeați linia viitorului nostru pod feroviar, în apropierea podului, pe vremea când nu exista modulul de transport public, nici măcar podurile nu erau asigurate, cum ar fi peste apă

— Călcînd astfel tot traseul, de la început, apoi zilnic, credeți că există vreun punct privilegiat sau o sursă mai generoasă de inspirație pentru regizori, pentru scenariștii unor

— Nu trebuie căutat un punct, trebuie căutat un timp, călîm îndelungat, de săptămîni și luni, în care cei care ar vrea să facă un film să treacă aioli. Deși eu nu pot să zic că așa fi unul dintre eroii virtuali ai filmului, iar noi, în general, constructorii, sîntem fișpiți de limbajul artistic, nu știm probabil să oferim subiecte, care să intereseze din punct de vedere comercial sau să fie foarte tentante. Cîștig să-mi exprim brutal și să contrazic poate cele spuse la început, noi sîntem oameni

simpli, cum se spunea altădată pe nedrept, iar și cu ceva adrept. Noi punem plugul în brază, arăm și asta-i toată treaba. Dacă mai facem și mai trăim și altceva, e treaba artistului să descopere. N-as putea spune că viața noastră e lipsită de dramatism, cu toate că nu mai există conflictele de clasă din **Răsădănia** valse. Poate că la fiecare pas apare dramatismul, numai că-l spunem altfel. Chiar atunci când se întâmplă ceva spectaculos, n-are rost să dramatizăm, ca în secvențele de prost gust din unele filme, cu tot felul de avarii și mult simfonism în muzica de însoțire.

lubirea și contrariul ei

[illegible]

Nu pot spune că oamenii mă urăsc, dar dacă vreți să aflați chiar totul, pentru unii trec drept militariști. Tovarășul secretar Șofian și foarte bine activitatea noastră și diversele ei fețe, inclusiv fețele tăcerii sau pe cele de mare tumult, că nu ducem lipsă nici de unele, nici de altele. Când a venit valul inundației, la 12 noaptea, am trezit tot lotul, cu sirena de alarmă, eram toți îmbracăți cum se nimerise, nu chiar ca la Mărășești sau Oituz, dar aproape...

— **Să revenim la iubire.**
— Iubirea parcă e un cuvânt prea mare, este capricioasă, ca și ura. Vă dați seama, asemeni oricărui om, oricât de neînsemnat, ai și tu o adepție la „neadeptii” ideilor mele, la „neadeptii” gândurilor mele. Iubirea, ierim, la iubirea, ca să zici așa, socială și la reversul ei. Unii mă socot poate orgolios sau cum v-am spus mai înainte, dar de obicei sentimentele și resentimentele, mai ales când intervine și oarecă de răe credință, au alt resort decât cel declarat, și ele sînt incontrollable. Toți, o măsură există sau ar trebui să existe și aici, o măsură pe care eu am invadat-o în viața mea, în grănicurile și padurii. De la ea m-am obișnuit să fiu din omul meu, revindcă omnia e mai presus de orice și totmai pe acest front e mai greu de avansat.

— Aveți totuși unele avansuri la activ și pe acest front?

Un front difficile

[illegible]

Valerian SAYA
Marian OHARCIUC
director al Cabinetului oraşenesc de partid
Florin SOFIAN
secretar adjunct al Comitetului de partid
al Complexului CFR Păscani

Mărturia primei vîrste: *Răsună valea* de Paul Călinescu

Actualitatea unei vocații: *Rideți ca-n viață*, un nou film de șantier de Andrei Blajer, cu Stelian Nistor, Oana Pellea, Jean-Lorin Florescu

Sursa

Condiția
ca inițiativa
să se transforme
în faptă: pasiunea.
Scenariul: Ion Băieșu.
Regia:
Dumitru Dinulescu.
Casa de filme Trei

[illegible]

Sursa deci — scenariu de Ion Băileșu. Un cadru care se filmează într-o casă țărănească, dintr-un sat situat pe o vale care e frumoasă și pe vreme urâtă. Satul se cheamă **Pietroșani**, la nord de **Pitești**, undeva spre munte, spre **Cîmpulung**. În cadru, unul dintre cei mai populari actori la ora asta: **Mitică Popescu**.

[illegible][illegible]

La drept vorbind și ca afară, iar afară e toamnă. Inghinând oasărită condiții atmosferice, și încalzuindu-ne la focul găseștilor automobile! Dar operatorul **Alexandru Grosu** care urmărise prin vizor toate, alesese unghiurile cele mai bune, studiase cum apare în fața obiectivului și cum să-l surprindă, nu se poate pune încă pe ceață, se ridică de linși apă și și spune sec: nu se poate. Mirare pe toate fețele. Nu se poate, domnule. Căci vorbește la telefon cu cineva. Și se apleacă să-l audă. Nu știu cum, dar, dami închipui. Mai stăm puțin, se mai aprinde un reflector și încă o dată, se apleacă să-l audă. Și se apleacă o vreme, vorbim nu mai este învâlvă în abur și se poate filmă. Se filmează, se reia, filmă, se filmează iar și o altă scenă și așa, până care stăpina cămăru nu l-a vădit vreo dată pe film, se filmează, se filmează, și încă un cadru dintr-un film care, pentru că scenariul nu era încă scris, se apleacă să-l audă. Și filmă la locul lui de destinație.

Mircea ALEXANDRESCU

Aparent, replica nu spune prea multe. Dar cite nuanțe îl găsește actorul... (Margareta Pogonat, Mitică Popescu și Valentin Mihală în „Sursa”)

Foto: Victor STROE

**Din prea multă
dragoste**

Unde e locul și rostul
unui agronom?
La țară, lângă pământ,
lângă oamenii lui.
Scenariul: Alexandru Bră
și Dumitru Titus Popa
Regia: Lucian Mardare
Casa de Filme Unu

ca femeia gravidă e balerina la Teatrul Muzical din Braşov şi se numeşte **Iolanda Popescu**. Soseşte un ARO din care coboară **Gheorghe Cozorici**, secretar la judeţeană în film însoţit de cei care e de fapt personajul principal, inginerul **Vasile Andreia** — **Dan Săndulescu** — şi de un ziarist — **Ovidiu Moldovan**. Gravidă e trimisă cu maşina la maternitate unde, vom afla în altă secvenţă, va naşte un

Între timp a sosit cisterna, care începe să umple din belșug „platoii”, iar Moise apăsând fruntea sa și-a acum e creșta amfiteatrului dorită de sezoanelor. **Lucian Mădăreș** și opera sa **Minai Truță**.

Dan Săndulescu, de nerecunoscut fără barba lui Crișan din Horea, în hainele unui personaj contemporan: „Este primul meu rol de asemenea întindere, pe el se bazează de fapt tot conflictul, dar nu numai din acest motiv e un rol dificil. Vasile Candrea e ceea ce se cheamă un om frământat, un pasional, un om pe care o aștează mai presus de orice. Dragostea nemărginită față de părinții lui de război, lui I. I. Ișan și a nașterii sale

sul și un birou de zeț, pentru a se întoarce în satul natal. Aici, la sat, s-a format ca om și cîmpător și aici redevine, peste 20 de ani, un revoluționar. Nu e simplă această întoarcere, căci ea îi creează multe probleme cu slujba cu familia și chiar cu oamenii săi, care privec neîncredători pînă la confruntarea decisivă, în condiții de speciale violențe, la reînvoierarea lui acasă, la țară, la pîmînt, se datorește nu altul unui articol nedrept apărut în ziarul local, așa cum s-ar părea, ci mai ales momentul de autorealizație lucidă, agromomul descoperind că e pe punctul de a intra viața profesională. Căci adevărata inspirație a unui agronom nu poate fi decît alături de pîmînt, de oamenii lui".

Filmarea continuă: Vasile Căndrea își reîntințește iubirea din tinerețe, Ioana Fieraru **Florina Cercei**. Repetiția lese bine dar nu se poate, filmul pentru că fumigenele s-au stins iar când se reaprind, vântul duce fumul în altă direcție. În sfârșit, totul e în ordine și apa care curge pe interpetri nu-i împiedică să-și spună din priviri un adevărat poem al trecutului. Toată lumea e mulțumită, dar operatorul ma-

cere o dublă. Fumigenele se reaprind, vântul bate iar invers, apa curge şiroaie şi Florin. Cercul sopteşte pentru a zecea oară: Vasile!

E ultimul cadru al zilei de filmare căci soarele a dispărut după munți.
— Multumit, Lucian Mardare?

— Până acum, da. Am avut noroc cu această toamnă prelungită, am avut noroc cu oamenii acestor locuri. Am căsit aici, în E

găraș, un univers deosebit, cu oameni care păstrează tradițiile și care iubesc pământul așa cum îl iubeste și personajul principal.

asa cum il iubeste si personajul principal al
filmului, Vasile Candrea: cu multa dragoste.
Doresc ca acest film, inchinat celor care

muncesc pământul, să transmită toată poezia și în același timp toată duritatea vieții acestor oameni. Filmul se va numi așa cum au dorit

și scenariștii Alexandru Brad și Dumitru Tiruș
Popa: Din prea multă dragoste. Din distribu-
 ție mai fac parte: Tamara Crețulescu, Ion Fîs-

Maia Andrieș. **Sabina TACU**

Schles. TACU

Locul de filmare: În munții Făgărașului, pe Valea Lupșii, comuna Recea.

Timpu Frig și vînt, toată soare. Din pu-
cate pentru echipă, fără ploale și din fier
(tot pentru echipă) fără ninoare. Caci
nu se pot pune ploale pe ninoare, și
ploale țerentiale. Azi, luni, se continuă se-
vența. Începută sîmbătă, în care săteni din
Căpriari (asa se numește satul în scenariu,
mai bine zis femeile, căci bărbații sînt pleca-
ți oraș, întîrînd barajul ce amenință să
se prăvălească în mare) au rămas în casă,
fost filmarea cea mai grea și mai spectacu-
loasă: loasă propriu-zisă cu apele. Azi se fi-
mează secvențele adiacente. Pompiieri, car-
trebui să asigure ploala, anunță că nu po-
tut fi efectuată. Ploala este în mare, și
pleacă readele la. Făgădur o mașină d-
stropit. Fîntînci se folosesc găleți și sticle
asa încît apa curge cu dămînie pe interper-
t. E destul în pîrlul Dejanului ce curge pe

Personajele: În ordinea... urgenței O femeie gravidă, venită să ajute și ea la întărire barajului, e apucată de durerile facerii. În jurul ei: doctorița satului (care în viața de toate zilele e chiar asistentă medicală la Recea); Diana Lupescu, sora femeii legumicole. Af

Idealul unui film contemporan despre sat? Actorii să nu se deosebească de localnici, figuranți în planul
doi sau trei (Diana Lupescu, Florina Cercei, Gheorghe Cozorici și Ion Fiscuteanu
(in „Din prea multă dragoste”))

sint bune, in afara de genul plicticos

semnal „Sahia”

**Pictura,
sculptura...
in mișcare**

*** Sărbătorile privilegii

Descompunind și recompunind cinematografic expresia plastică a universului lui Viorel Mărginean, regizorul *Mirai Ilieșiu* face dintr-un documentar de zece minute — inițial: *Mircea Bunescu* — o concentrată lecție despre raportul formativ dintre un creator și spiritualitatea care l-a produs. Conștientul reputatului critic de artă Dan Hăulică realizează din punct de vedere ideatic un mixaj perfect între cuvânt și imagine.

*** Atelier cu călăuză

DIALOGUL este generat cu înaltașii care au dedicat pelicule documentare lui Nicolae Grigorescu, tânărul regizor *Ovidiu Bose-Pagă* propune o abordare inedită a creației pictorului român. De fapt, filmul se vrea — și este — o dezbateră pe tema posibilităților reale de a face cunoscută creația dintr-un domeniu a carerează artii — în cazul de față pictura — prin intermediul limbajului cinematografic. Imaginea: *Mircea Bunescu*.

*** Fete tratate de intimitate despre Horia Flămîndu

Investigația, aproape indiscretă, pe care *Temeza Berta* o realizează, prin film, „în intimitatea spirituală” în laboratorul sculptorului Horia Flămîndu, nu relevă pe creator într-un perfect echilibru alături de lumea interioară, ci și cu cea exterioară, cu opera și cu beneficiarii ei deopotrivă.

*** Casa cea mare

Adunate cu dragoste și dăruire în „Muzeul tehnicii populare” din Rădăuți (care anul acesta a împlinit 50 de ani de existență), valorile inestimabile cuprinse aici vorbesc cu căldură despre viața socială și spirituală a oamenilor și locurilor. Aflete în sălile din împrejurimi (Bica, Frătăuți, Costița, Volodău etc.), instalațiile de uz casnic — pive de suare, stive, olonite, leascuri etc. — sînt luate în stare de funcționare, realizându-se astfel o perfectă senzație de înfocare. În drumul „viața” toată arena de acțiune — meșteșuguri, cu zece și chiar sute de ani în urmă. Depășind condiția unei pelicule jubilee, filmul lui *Nicolae Cîrșoi* îl face pe spectator oaspete oriunde bine venit în Casa cea mare — Muzeul de la Rădăuți. Imagine: *Aurică Jocu*.

Lidia POPITA

semnal „Animafilm”

**Balada, eseu,
satira
și... serialul**

*** Noul locatar (scenariul: Julia Rațu, regia: Zaharia Buzna)

Episodul-pilot al unui nou serial pentru copii, *Temeșarii de pe mare* 2. Erou sînt un lui de creșă și dăruie să săvîrșescă fapte de vitejie și să dezlege taine de nepătruns. Dedicată faptei și tainei mici, pe măsura vârstei la care mai au încă de luptat cu capcanile tăbii înjumătățite.

*** Fair-play (scenariul și regia: Dinu Serbescu)

„Cîștigător al unui premiu la Costinești cu opera prima” intitulată *Salt mortal*, Dinu Serbescu alege în acest nou film al său tot formula pilulei satirice. Moravurile vizate sînt detectate din lumea sportului și contrast de dezvoltare de căpătîi, înălțându-se.

*** Noviceștii (scenariul: Mihail Oprîș, regia: Constantin Păun)

Un erou legendar, haiducul Gruiu lui Novac. Un film de acțiune (cu încredințări de pașii, cavalcade repetabile, travestiri și răpări) care va încerca să plaseze momentele de mare spectacol într-un cadru baladesc.

*** Soarele (scenariul și regia: Tatiana Apalindeanu)

După ce a călătorit de la Pămînt la Luna împreună cu prietenul său Ștef Tot, eroul serialului *Vreau să știu* continuă în acest episod explorarea cosmosului printre galaxii și constelații. Priile de a afla și că Soarele este o stea.

*** Perpetuus renaștere (scenariul și regia: Adrian Petringeanu)

Un nou „arinat”, o trecere rapidă prin evoluția formelor artistice, de la picturile rupestre la „Măstrea” lui Brâncuși.

Dana DUMA

Adela. Nu e prima oară cînd cinematograful face dovada posibilităților sale de a vizualiza „introspecția”, dar e prima oară cînd se încearcă ecranizarea unui pionier al romanului psihologic din literatura noastră: *Garabet Ibrăileanu*. Scenariul și regia: *Mircea Verolue*. Cu: *Marina Procopie* și *Valeria Seciu*.

Ciuleandra. Pomnind de la romanul lui Liviu Rebreanu, regizorul *Sergiu Nicolaescu* și-a propus să accentueze contradicțiile epocii: „...tînărul Faranga încetează să mai fie un „caz”, devenind o victimă a societății”. Scenariul: *Anuşan Salamanian* și *Sergiu Nicolaescu*. Regia: *Sergiu Nicolaescu*. În rolurile principale: *Anca Nicola* și *Ștefan Iordache*.

În '85: filmul de actualitate în ofensivă!

Coasa. A plecat de la țară, a colindat saniterile și acum vrea să se întoarcă acasă, în sat, nu însă înainte de a lăsa un lucru ce-l frământă: reabilitarea memoriei tatălui. Scenariul: Dumitru Carabăț. Regia: Constantin Vaeni. În rolul principal: Șerban Ionescu

Nefamilisti... și problemele lor uneori mai simple, alteori mai complicate decât ale familistilor din jur. Scenariul: George Buzescu și Dan Pîja. Regia: Dan Pîja. Cu: Claudia Bleonț și Ecaterina Nazare.

Recordmena umorului:
Tamara Buciuceanu-Botez

Cum să nu-ți placă să joci în „Declarație de dragoste“!

Ne bucurăm, stimate Tamara Buciuceanu-Botez, să vă înfrînăm în preajma anului nou pe platoul de filmare. Ați avut un an cinematografic bun?

— Pentru interviuri, da. Cred că anul acesta am dat cele mai multe interviuri din cariera mea.

— Dar o prima oară cînd vorbiți despre rolul din „Declarație de dragoste“, filmul lui Nicolae Corjoi pe un scenariu de George Ionu. După cîte știți interpretați o profesoară...

— De matematică. Mi se spune înșelător. Să vă mărturisesc un secret: mie nu mi-a plăcut matematica la școală. Deși, vedeți, știu să socotesc: că de 5 ani n-am făcut un rol de

film. Rolilor da. În Bocel vaseri făcăm un cuplu comic cu Bibanu... eternă „păști de culoare“...

— Cîci ani? Cam mulți! Totuși, n-ați stat în acest timp...

— Nu e firea mea să aștept fără să fac nimic. Am muncit în continuare: „Chirița“ la Teatrul Național din Iași, unde și acum sata e arhiplăină. Mă întreb uneori: nu e-o gîndi un regizor la un film cu acest titlu? Eu nu știu, pentru că nu mă duc să întreb, să bat la ușă. Poate și de acest joc alui de rar...

— În afara de „Chirița“?

— „Tartuffe“ în regia lui Alexandru Tocilescu la Teatrul Bulandra. Și varietăți la televiziune, dar și acolo destul de rar. Din cînd în cînd, Ion Voia nu mă uită la „Unda veselă“. În rest, gospodărie...

— Și totuși, de unde senzația că sinetji meru prezentă?

— Io priveri atentă, mirată, cu ochi de Betty Boop și o tăcere prelungă. Tot timpul am impresia că sint alții de ocupația în cinematografie, că nu mai predicesc. Sînta telefonul pentru interviuri, pentru „pasile“ de almanah, toți mă întrebă „pe cînd ceva frumos?“. Le

fac tuturor o invitație, pe care o repet acum: să veniți la teatru, să vedeți „Romeo și Julieta la sfîrșit de noiembrie“. Aș face invitația și regizorilor de film, poate îmi vor întrezări și alina valentei celei comice.

— Să înțeleg că „Isocet“ e tot un rol comic?

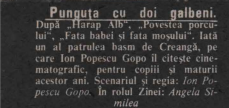
— Da, deși în aparență profesoara mea e foarte severă. Nu e un rol de mare respirație, dar aș dori ca atunci cînd se deschide ecranul, să aud rumoarea aceea cu care sint coborîntă, a iubului meu public. Cu Nicolae Corjoi am lucrat bine și frumos și la „Strabonica...“.

— Ca și acum. Pentru că să știți, în film și în teatru, ca și în viață, cu anticipație nu se poate face nimic. Nu e prima oară cînd mă înfrînesc la lucru și cu operatorul Doru Mătraru, cu pictoria de costume Lidia Lululea.

— Mă înțeleg foarte bine cu echipa, cu tinerii mei colegi Teodora Mureș și Adrian Păduraru. — Îmi sînt foarte bine întrețineri, pentru că rămîn o tînără debutantă în film, chiar și după tot. Săpoi, cum să nu-mi placă să joc într-un film care se cheamă Declarație de dragoste?

Roxana PANĂ

Foto: Victor STROE

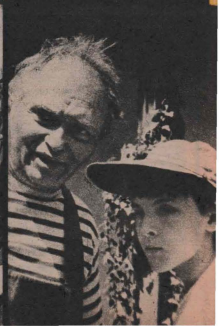

Punguta cu doi galbeni. După „Harap Alb“, „Povestea porcului“, „Fata babei și fata moșului“, lată un al patrulea basm de Creangă, pe care Ion Popescu Gopo îl citește cinematografic, pentru copiii și maturii acestor ani. Scenariul și regia: Ion Popescu Gopo. În rolul Zinei: Angela Similea

Cireșarii. Adică Ursu, Tic, Lucia, Maria, Dan, Victor... și bineînțeles „Tombi“ — există personaje mai familiare în universal literaturii preadolescenței? — își încep aventura cinematografică. Scenariul: Constantin Chirăță. Regia: Adrian Petringenu.

Mușchetarii în vacanță.

Doi băieți și o fetiță, prieteni nedes-părțiți, pleacă în vacanță lănsîndu-și o provocare: cine va putea povesti la întoarcere cea mai palpitantă întâmplare? Scenariul: Căcuta Popovici. Regia: Savet Stipul. Cu: Mihai Badiu și copilul Bogdan Nănescu.

pentru '85: să învățăm să iubim scurt metrajul!

A close-up detail of the face of the woman in the painting 'The Kiss' by Gustav Klimt. The image shows the right side of her face, including her eye, nose, and cheek, rendered in Klimt's characteristic style with soft, blended colors and visible brushstrokes.

<https://biblioteca-digitala.ro>

în premieră

in premieră **Acordați
circumstanțe atenuante?**

în premieră

[illegible][illegible][illegible]

Decis să facă dintr-o temă industrială o temă umană, Bratu nu se sfiște să-și deare, din primele imagini, decizia: filmul intră într-un șuvoi de oameni care ies pe partea uzei. Odată semnătura pusă apăsător, regizorul își continuă liniștit investigația umană: Arnăutu, victima, se plînge că are o ască pres mică, pentru fața lui chinată de un abces. Colegii de schimb Transiliv, este

[illegible]

Eva SÍRBU

Exp. sleep:

Producție a Casei de filme Trel. Scenariul: Simion Gali, Radu Gurlui. Regia: Lucian Bratu. Decorul: Merga Moldovan. Costume: Cristina Păcuraru. Mușca: Maria Teicu. Imaginea: Liviu Poponi. Că: George Dănilă, Mariara Sterian, Cornel Revent, Dorina Lazăr, Constantin Gabor, Valentin Uruticșu, Ioan Făcutanu, Eugen Popescu, Nicolae Toma, Rudy Rosenfeld, Diana Gheorghiu, Ion Simine, Tudora Filimon. Film realizat în studiourile Centrului de Producție Cinematografică "București".

în premieră

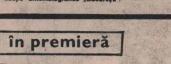
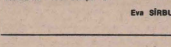
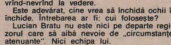
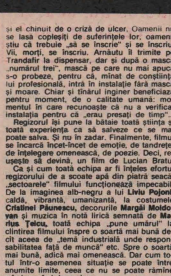
Raliut

În decembrie a avut loc premiera filmului **Rallui** în regia lui **Mircea Drăgan** după scenariul **Melaniel Chiriacescu-Constantiniu**. Distribuția: **Diana Gheorghian, Constantin Dipian, Ștefan Sileanu, Mircea Băsta, Monica Ghiuță, Lucia Mureșan, Eugenia Ungureanu, Adrian Păduraru, George Oancea, Răzvan Popa**. Decoruri: **Ioana Cantunari-Marcu**. Costume: **Ion Nedelcu**. Muzică: **Florin Bogard**. Imaginea: **Ion Marinescu**. Film realizat în studiourile Centrului de Producție Cinematografică „București”.

Ma întreb ce e mai greu pentru artist: constrângerea la tiparele epocii, adaptarea la gustul producătorilor, sau propriile rigori izvorite din căutările, din exigentele față de

[illegible][illegible]

O poveste de dragoste printre picăturile unui mare proces de conștiință (Marioara Sterian și Gheorghe Dănilă)

[illegible]

ajul femeii - la altitudine moral-temporală impresionantă, fascinantă. Designul și asupra saii de ac sciră a cărei temine interioră, energizantă, este deosebită. Dimpotrivă, în Petrescu curial emolia cerebrală, inteligentă și deosebită. Dimpotrivă, în Petrescu tenenți eroinale sale. O femeie cu o viață asupra, în continuare (profesia Marii Dinu e cea mai multă, în continuare) o altă Giocodora, dar una care nu s-a putut. (Acesta experiență a mea m-a făcut doar mai lucidă pentru tot restul vieții.)

menii cu toate ca dezamăgiri nu l-au ocultat și nu l-a ocultat în continuare... „Sint ferice de a-mi putea comunica-registre, doar ca fraze la susul, pentru a-mi putea comunica, tandra cu marea, pentru că nu se poate angaja, și rămâne în continuare... Doar ca fericea Marii Dinu - cu și feminizantă, zădărnice, dar altele repute decât ale, și zădărnice, dansatoare (Florina Lăutaru).

lune import Val, tu, cine mai lese cãtãzi? În
tine nemachiata! Vezi, de asta nu te-ai ma-
ritat! pe -decearta experta so -aduca la reali-
tate, pe "inertioara" modei, intelectuala in-
terestata doar cum sa -a terminat conflictul din
Alger? Algor? Algor? Algor? Algor? Algor?
Algor? Algor? Ce hotului, draga! Si un alt
crochiu in aceeași secvență a Revenionului la
cabana, unde este invitata și ingineru: o fosta
cintãreață de romãnte (Ana Giobanu) obliga-
ta de „soțul cu funcție” să renunțe la ca-
rieră și să se consacre cãlelor și cozonacilor.
In capul mesei de Revelion, al, feudalul (Cor-
nel Revent) își etalează teoria despre femei,
in timp ce ea, într-un elegant intermezzo,
deschide discuția clipa cãndã interesã, dar e
fulgerator adusa la ordine de privirile lui ucipã-
toare.

Notății succinte, tipologii variate, surprinse în treacăt, relații cărora le bănuie tensiunea nevastă avocatului, geloasă, felina capricioasă (interpretată de Rodica Mureșan), care-i tot face scene, îl părăsește și apoi revine spălată, a găsit în fine, metoda înfrinșor conjugale: vor avea un copil. Drept care nestatornicul va fi prizonier solid în atelajul casnic. Dar ea?

În acest caz, cum să le spunem? mi-n-capane de acțiune, de caracter și definiții sociale succinate, stă cred, forța dramatică a unui subiect simplu, aproape lină, reușind să ne facă să înțelegem și să simțim pe care „acel accident” îl consideră ea, înțelept, a „scoți dintr-o vîrstă a exuberanței, a fluturării și a aruncării în lume” și să ne facă să ne raportăm la el. Finalul, în mintește însă ca resemnarea Mariei e încă departe de fantomele trecutului tot și mai tulbură adînc. Într-o scenă deosebit de frumoasă, în care se desfășoară „Scena (n-voi deconspira, pentru a lăsa spectatorii emoția integrată, ea a zădărit spectatori mai viței ca mine) — e lucrată regizorul, însoțit de un mare număr de actori —, Malvina Ursulan îl trăiește cu încredințată dramatică a unei mari interprete moderne. Alături de Irina Petrescu, în rolul „femeii care înțelege că viața ei este o comedie, alta decât înțeleptul, Maria, Pepino

[illegible]

Tot pentru prima dată în distribuția Malvinei Ursianu, Mircea Diaconu, cu firească lui vezistăbil, cu tandra lui ironie, cu umorul și alădura lui inimitabilă schildind portretul mesterului Trică. Montajul Adinei Georgescu-Obroce — riguros și armonios ca o partitură muzicală, în consonanță cu ideile, sugestiile, subtile ale regizorilor. Cu măsură cald, trist, introducând un flaut sau violoncel drept alter-ego al stării personajelor, riscând alteori alămune ugal pas de defilare, Vassile Sîrb, cu sensibilitatea și talentul compozitorilor lui, porește a Luminii... Iată,

SUNĂ MĂNOI

Alice MĂNOIU

Producție a Casei de filme Unu. Scenariul și regia:
Mălina Ursanu. Imaginea: Sorin Băguș. Decorațiile:
Nicolae Ularu. Costumele: Otilia Ionescu. Muzica:
Vasile Sîrb. Coloana sonoră: ing. Andrei Pașu. Monta-
jul: Adina Georgescu-Obrocea. Cu: Irina Petrescu,
George Dima, Mircea Diaconu, Rodica Mureșan,
Florina Luncan, Ion Niciu, Val. Paraschiv, Eusebiu
Stănescu, Cornel Revont, Ana Ciobanu, Viorel Co-
măniuc, Marius Pepino, Andrei Ionescu. Film realizat
în studiourile Centrului de Producție Cinematogra-
fică „București”.

Doi strălucii actori într-o armonioasă competiție:
Irina Petrescu și Gheorghe Dinică

Garantii sub semnătură

știne o abire oricât de mică, chiar înesemnabilă cu ochii lui și nu vei mai obține un alt adevăr, ci pur și simplu un adevăr, atât un adevăr, cât și un fals, în același timp. Dacă de-a lungul timpului, și semnatărilor, garantării sale; și asupra cărui se apleacă tu să atrage atenția asupra unui alt pericol prin afuă. Cel mai recent fiind al său, de pildă, că el nu este un om care să se lăture să zădărească și intoleranța fanatismului religios, ceea ce e în firea autorului unei opere prelungi de a se apleca asupra mediului, preschimbării pe care o trăiește în prezent. Și, în plus, sunt bun, am putea desface mesajul filmului, să fi atent la dramele ce se petrec înău, nu o desprinde, dealtfel, și din alte pelicle ale sale, ceea ce nu tradă, la urma urmei, niște lucruri care sunt înău, înău, înău, înău, înău de altitudine. În felul acesta, a spune adevărul și numai adevărul devine nu o pro-

[illegible]

De câte ori vedem sau revedem
un film de Andrei Blaier,
avem certitudinea că nu ne va minti

Talentul său nu cunoaște pauze,
nu știe ce-i cumpătarea prudentă,
nu se oprește, marginal,
într-un punct de observație fix

și, din experiența pe șantierul unei construcții deosebite, mi s-a spus că, în avansarea o idee altă de idilică. Dar o altă idee, aceea că sîntem datori să ne întotrim existența de optimism, că trebuie să căutăm și în împrejurările dramatice poteca încredii, fără să ne lăsăm copleșiți de greutatea timporească — asta cred că se desprinde convingător din film. Fericea, vrea să ne spună discret autorul, nu este o componentă a existenței noastre, ci o componentă a noastră față de omul și de lucrurile care îl înconjoară. La capătul unei lupte îndelungi și numai print-o victorie răsunătoare. Un alt adevăr, așadar, pe care numai aparent îl cunoaștem prea bine, ceea ce ne și îndeamnă cîteodată să cîntărim neatenți, și pe care ochii artistului ne ajută să-l descoperim încă o dată, în

Un film sub semnătura lui Andrei Blaier prezintă, prin urmare, toate garanțiile autenti-

feră! Neleșteai lui creator, nevoia lui de
feră! de a sonda fără încetare zone fierbin-
te actualității și îi conduc fără greș către su-
biecție de o reală valoare. O stare de agitație
astfel și îi îndeamnă să iasă în Împărănie
Blair n-are seninătățile olimpice a creato-
rului detașat de micile dureri ale lumii; n-
are nici răbdarea ca, după șase zile de
călătorie în jurul lumii, să se întoarcă și
să-și îngăduie una de recreere, de refacer-
e de co-cie-ne-las. Talentul său nu cunoaște
pauze, nu stă pe acelea cumpănute puncte
și nici nu ține seama de margine, într-un punct
de vedere, înalt și înalt și înalt și înalt.
Înaintea, îl obligă să se împlice, să se an-
gaie, să scormone. Ce anume a dat până
acum la vârstă acest mod de a înțelege crea-
tionele, de a se înfruntă, de a se înfrun-
ta, de a se înfrunța, de a se înfrunța.

Însă și atât pentru a înțelege că febrilitatea nu este niciodată sinonimă cu superficialitatea și ca neastimpărul, contrar unor opinii mai îndestulate, poate sta neclintit la temelie unor opere de artă durabile.

Dumitru MATALE

Nevoia fierbinte de a sonda zone fierbinți ale actualității (Andr. Blaier cu Elena Albu în timpul filmărilor la *Illustrate cu flori de cîmp*)

cupe reprezentă o trimitere la dispozitivele electrice moderne care ajută la creșterea acțiunii și explorare în profunzime a corpului omnesc. Prin aceeași mădăvălă imbinare între „science fiction” și „horror” (se vorbește de un gen „orbo-fantastic”), Cronenberg își închipuie în *Cristele viitorului* (*Crestes of The Future*) o formă transmisibilă de cancer, care da naștere pe trupul celui bolnav unor excrescențe monstruoase, iar în *Videodrome* proiectează pe spectator într-o lume în care

Un reșor similar ar putea fi adresat lui Roman Polanski și lui Fanny Ardant în calitate de regizor, iar cea de-a doua în calitate de protagonist, ale căror nume figurează pe genericul unei pelicule cum ar fi *Copiii lui Rosemary*, *Rosemary's Baby* (inspirată după romanul omonim al unui alt creator de mîcșătură literară, Ira Levin, unul din precursorii lui Stephen King), „cap de serie” al unei variante „astatice” a genului „horror” (pruncu în chestiune fiind zămisliți de dia-

aceste lăni-fă-de producțiile „horror”. Pe o asemenea listă se îngrădește asemenea John Landis, Joe Dante și George Miller, al căror nume se regăsește, alături de cel mai notoriu al lui Steven Spielberg, pe genericul *Zonei Amurgului* (*The Twilight Zone*), un fel de antologie pentru marele ecran a unui serial „orbo-fantastic” prezentat la televiziunea americană la începutul anilor 60.

De la violența pe ecran la violența în coldrain

De fapt, mult mai frecvent este procesul invers, transparența pe videocasete a filmelor „horror” destinată inițial marelui ecran, care cunosc, astfel, o extraordinară proliferare, putînd fi la îndemîna oricui, inclusiv a copiilor. Efectele altele din cele mai periculoase. Violența din lumea reală devine mult mai acceptabilă după ce spectatorii a fost spus (sau expus) valului necontenit de orori imaginare. Un studiu al institutului american de gînd mintal demonstrează „zăvătărea indiscutabilă a unei rețele de cauzalitate între violența pe marele și pe micul ecran și comportamentul agresiv al celor ce au urmat să asămene „programe”.

Pentru ca membrii parlamentului vest-european de deosebită încredere să poată da personal seama pînă unde s-a ajuns în această violentă acțiune de dezagregare psihică a individului, nu fost învîrtit să asiste la proiectia cîtorva videocasete „horror”. Rezultatul? Peste o treime din cei de față au pîrșit sala după primele secvențe, unora lăchidul-leș chiar ru. O experiență similară s-a desfășurat în Camera Comunelor din Marea Britanie și mulți dintre flagelanții membrii al celui mai vechi parlament din lume și-au pierdut tradiționalul singe roșu, leșind cu fețe livide și murmurînd „incredible, incredible”. Nu mai pot fi de mîtare. În asemenea înșirășuri, că, după ce au devenit publici și constatăbile unei anchete pe tema „videovolența și copiii” (14 la sută din copiii între 9 și 10 ani care au format obiectul anchetei au urmat cel puțin un program „horror” pe videocasete), în parlament britanic a fost introdus un proiect de lege prin care se interzice difuzarea a ceea ce presa londoneză denumesc pe drept cuvînt, „videonanții” („naasty” de birmitud tot ceea ce este dezgustător, produce repulsie).

Concomitent cu măsurile administrative se manifestă și o reacție salutară din partea publicității. Astfel, în 1983, încercările la filmele de groază au scăzut în America cu 50 la sută față de anul precedent, deși nivelul lor rămîne încă relativ ridicat, iar în Anglia, sub influența directă a proiectului de lege amintit, de la 100 filme „horror” cite se turnau anual, s-a ajuns în prezent la mai puțin de 20.

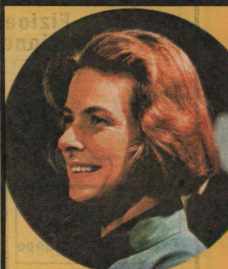
Dacă este adevărat, cum scrie „New York Times” în suplimentul său cultural, că „bala de singe care înundă ecranele degradază altă industrie cinematografică cît și pe spectatorii”, depoluarea, de mult scîndată, a acestor ecrane apare în interes și al unora și al altora.

Romulus CĂPLESCU

Sub o alură de adolescență, un caracter „diabolic”, Sissy Spacek în filmul *Carrie*

Și Ingrid Bergman a „făcut” o versiune a celebrului *Dr. Jekyll* și *Mr. Hyde*. E drept că în 1941...

Duel pe autostradă, o radiografie a spaimii făcute de Spielberg, cu ajutorul lui Dennis Weaver (mai apoi, faimosul polițist McClelland)

Cohorte de monștri, vampiri și vircolaci... Hollywood-ul e bîntuit de o veche boală re-botezată: vampiroarea

ființele umane sînt devorate de niște mîene televizorice sau instincte canibalice... Universal cîmpănesc creșt de imaginația detestată a lui Cronenberg și a companiei să ste populat nu numai de televizoare care vîd, ci și de autoturisme care vorbesc și care telefonice uclășe, de nemurnate obiecte uzuale care mîtășesc, strîncesc, decapitează. Un simplu apel telefonic — cum este cazul în filmul *Sonerie* (*Bells*) al lui Michael Anderson și relictului care ridică reacțiile se pomenește cu o descărcare electrică mortală. Să vedem în toate acestea o intenție moralizatoare, o metaforă, o aluzie la acțiunile societății de consum? Realizatorii unor asemenea pelicule ar fi primii care ar respinge cu indignare o asemenea presupunere. Scopul pe care îl au în vedere este unul singur: de a produce spaimă, oricare cu orice preț.

Multe din filmele recente de groază se inspiră din scrierile date la viață, cu o lufetă de necrezut, de un autor foarte „en vogue” la ora actuală în America, Stephen King, creatorul unor adevărate industrii literare grand-guignoles. Ființe-strigoi, care vin de dincolo de mormînt ca să terorizeze pe locatarii unor panee comuniste, fetite pubere înzestrate cu puterea de a face să se deplaseze prin spetu satini, cutite de buclărie și alte obiecte uclășe, or de a provoca, de la distanță, cutremure, incendii și alte asemenea catastrofe, cîni uriași atîrși de turbare care se reped să sfîșie din țefi ce le ies în cale... aproape nimic din ceea ce este mîent să producă spaimă nu lipsește din panoplia „mîcșoacelor artistice” ale acestor prolific breșari ai literaturii. Și este, desigur, regretabil că rezgiori de indiscutabilă autenticitate, ca Stanley Kubrick (*Lumina străfulcătoare*, *The Shining*, povestea unui copă argic la intrare, care, minit de o forță diabolică, declanșează în jurul său cele mai terifiante întîmplări) ori actori de film ca Sissy Spacek (în filmul *Carrie*, liceana care se răbună teribil pe colegiile ei rudăcioase, folosindu-și rebaunetele sale calități telekinetice) sau Jack Nicholson, (în *Phenomul*, *The Fire Starter*) și dau girul lor ecranizîndu după „apere”, ierlat fi ferminal, ale unui asemenea specialist în ezașuri literare.

vol). Și celebrul Max von Sydow, unul din actorii favoriți ai lui Bergman și nu mai puțin celebrul (și regretatul) Richard Burton s-au lasat ispitit de onorările promise pentru a apărea (primul în ambele părți, celălalt numai în partea a doua) în poate cea mai scandaloasă dintre realizările cinematografice pedînă — în cazul în apeta-s-ar putea spune — la frenesii pe satanism: *Exorcistul* (*The Exorcist*). Fără îndoială, *Exorcistul*, a căru vedetă (copila posedată de diavol) era o fetiță — pe atunci de 12 ani — Linda Blair, ca și filmele ulterioare, aparținînd aceleiași variante satanice *Piaza roșă*, (*Omene*), *Danșen* s.ă., constituie proba cea mai convingătoare a unui total crah artistic, ca să nu mai vorbim de cel moral.

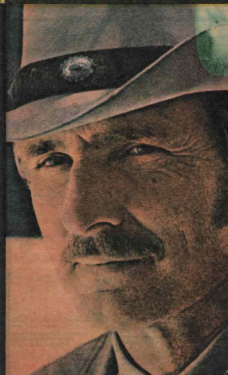
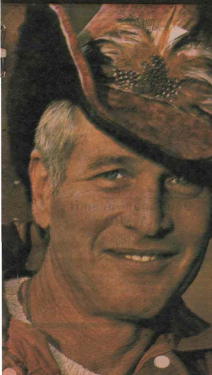
Ambiția măturării: a înșălmării cu orice preț

...O spune pe față John Carpenter, unul din concurenții cei mai serioși ai lui Cronenberg, care, potrivit propriilor măturări, a urmat să dea viață, în filmul său de capîrși *Acel lucru* (*The Thing*) — un „remake” după o peliculă de groază acceptabilă turnată în 1951 de Edward Hawks — „celui mai abiet, mai bizar și mai înșălmător monstru al tuturor timpurilor”. Judecînd după „cele înșălmate (monștrii are proprietatea de a-și transforma victimele în cele mai dezgustătoare creaturi, cum ar fi pălănșii uriași cu cap de om) se poate spune că nu este deocare de a-și fi realizat ambiția. Ambiția care răzbește și din altă producție a sa, *Simbala morților* (*Pallidwood*), care a ajuns la partea a treia și al cărei titlu nu mai necesită vreun comentariu.

Dintre însă oricît de asurzătoare a fabricanților de groază al Hollywood-ului nu poate lipsi numele lui Joseph Zito cu a sa *Vînare neagră* (*Friday The 13th*), nici cel al lui George Romero cu *Noaptea morților vii* (*The Night of Living Dead*), sau cel al lui Tobe Hooper, al cărui film *Masacrul din Texas* cu featrul electric (*The Texas Chainsaw Massacre*) a fost o vreme, ca urmare a cruzimii sale extreme, interzis în țările vest-europene, în cîndă îngăduinței binecunoscute existau în

În viață (ca și pe ecran): Paul Newman, mereu pentru... antiviolență

Vedetă a lui Polanski și a unui film „horror” semnat de acesta: Mia Farrow, în *Rosemary's Baby*

Ingeniozitatea constă în descifrarea unor tulburătoare sensuri ale istoriei

Ingeniozitatea constă în descifrarea
unor tulburătoare sensuri ale istoriei

Dimensiunea
a unui pers
(Ovidiu Iuliu

Fețele multiple ale răcoalei apar rememorate de diferiți martori care-și amintesc, după caz, ceea ce a marcat viața sensibilității lor particulare, ampreza mișcării, forța și holăreala oamenilor (Crisan), spaima cumpălită a groilor (Kendi Sando), umilinta groaznică pe

care au trăit-o „boală” întru lăobagie (contesta), amanuntele grostii (popa Bologoi), urzile înalte politice, testamentul lăsat alor săi, brazii transmisindu-și semnele incen-
dare, pe culmile Munților Apuseni (Horea) etc.

Din mozaicul perspectivelor, chemate suc-

intârsi sa-mearsa răscolta, primind chiar
intârzi scrire. Lucrările sînt lăstate dibaci sub
semnul ambiguității, așa cum probabili au
fost și în realitate. Într-o vreme în care
popularea. Horea prezintă neîncredințorii
pergamant cu peceti, dar moți nu sînt clar
într-o vreme în care popularea. Horea prezintă
treburi sa stea scris acolo și preface gîndu-
rile sale în îndemni al împăratului: „Să nu la-
săți saminta de grofii”. Horea își amintește
de războiul de la 1848, dar nu este în stare
să sumpă, unde clar obscurul învâluie fire
cîntec, nimeni neputînd ține ca faptul să-a pe-
treburi să stea scris acolo și preface gîndu-
rile sale în îndemni al împăratului: „Să nu la-
săți saminta de grofii”. Horea își amintește
de războiul de la 1848, dar nu este în stare
să sumpă, unde clar obscurul învâluie fire
cîntec, nimeni neputînd ține ca faptul să-a pe-
treburi să stea scris acolo și preface gîndu-
rile sale în îndemni al împăratului: „Să nu la-
săți saminta de grofii”. Horea își amintește
de războiul de la 1848, dar nu este în stare
să sumpă, unde clar obscurul învâluie fire
cîntec, nimeni neputînd ține ca faptul să-a pe-

Filmul e patetic și totodată, izbândă rară, tivit de o ironie superioară, tragică. Ea își descoperă știmbul cel mai puternic în figura intelectualului potron și linge-blide, Kendi Sander, alias Cîndea Alexe, care cîntă în alecsandrini neoclasic avîntați și perfecti, orice i se cere. Alt rol, hipertrofiat revelator cu adevărat geniu comic caricatural, de Mircea Dăncuș.

Ov. S. CROHMALNICEANU

regizor
nostri

în date și în cifre

Alecu G.
C roitoru

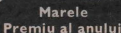
El s-a afirmat între timp și ca regizor de teatru: la Oradea, a montat piesa lui Ion Băieșu „Alibi”, iar la teatru din Brăila „Alibi” și „Pământul după orele zece și cinci” de Dan Pleșcu. La spectacolele din Brăila, apare și ca scenograf.

Al. Croitoru are, deasemenea, o îndelungată activitate de cadru didactic: predă actoria la catedra de regie de la IATC „I.L. Caragiale”. A înaintat spre publicare, la Editura „Dacia” din Cluj, un volum de poeme. În prezent, pregăteşte două noi lung metraje: *Capul de zimbry*, după Vasile Voiculescu şi D.R. Popescu şi *Închişi pentru inventar*, scenariu original de Ioan Chelaru şi Al. Croitoru.

Mihai DUTA

În ceea ce privește relația cu publicul, filmele lui Alecu Crotolău se inscriu în genul "film de public". Chiar la *Vârstele omului*, cifra poate fi considerată bună, având în vedere genul filmului: un debut ca, după 15 ani, această pleiadă de filme, care au marcat o etapă în creația sa, și a primăriei.

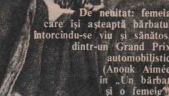
Trebule deslușim, întrucât, în pauzele dintre filme, lung metraj, realizatorii Miezului fărâncă pe așina la oferi, după scenarii proprii, mai multe scurte metraje artistice, care au marcat o etapă în creația sa: *Antropimul miresailor*, film distins cu șase premii internaționale la festivaluri specializate în România și în străinătate, și *Într-o zi*, cântărețul Al. Crotolău a devenit membru al Academiei Tiberina din Italia. Din scurte metraje sale, mai menționăm *Balada pentru un bărbat*, care a câștigat primul premiu la prima ediție a Festivalului național "Cîntarea României". În 1971 și 1973, a fost membru în juriul competiției de filme de scurt metraj la Festivalul de la Versailles și respectiv Bruxelles. Este membru al Comitetului național român

cîntărețul
anului

Un actor (Cseh Szabolcs) căruia îi putem spune că și personajului său: să trăiești în cit mai multe „mistere ale Bucureștiului”!

Finalul acestui montaj nu poate fi decât cel definit de Lauda ca situație ideală:
„Idealul ar fi să te înscrii într-un Grand Prix de noapte, și startul să se dea în zori, pe un circuit pustiu”.

renăscutul anului

Buză-de-lepure s-a întors printre noi

Buză-de-Iepure a fost înviat în **Masca de argint**. Multumesc scenariștilor. Am citit undeva că Caeh Szabolcs a dormit cu calul său, 6—7 ani. Este formidabil! Vă rog să-i dați desenul pe care i l-am pus în plic. I se potrivește.*

O zi mai târziu, pe 12 noiembrie, poșta ne

Cel mai birn purtător de cizme este pariurul regizorilor americani, John Huston, om aproape de 80 de ani, cel care ne-a dat câteva frumuseți nepieritoare ale artei cinematografice: **Solimul marelui, Comora din Sierra Madre, Regina africană, până la Neapătării, Freud și Noaptea iguanel.**

Și a doua: inventatorul inconfundabilului mers al lui John Wayne este Nudie, un mare actor hollywoodian specializat în vesternuri care a avut, adădi, și-taie înfrunt în fața lui Clint Eastwood, cel de cowboy în 1955, și, strămoșesc Western boots de la 1895, mai bătăne decît John Huston, se găsește în muzeul californian de la Long Beach. Cel mai bătrîn cal care poartă potcoave nu știm însă cum se numește.

tektiv — n-ar fi semnată de Jean-Luc Godard. Asta ar fi prima noutate. A doua este că maestrul fostului „nou val” vrea să lanseze și un cuplu de box-office: adică să impună ca tandem al ecranului francez pe Johnny Halliday și pe Nathalie Baye. Mai apare și alt actor foarte la modă în Franța și anume Claude Brasseur.

Film biografic

Tocmai menționam avaturile unui film biografic închinat compozitorului romantic german **Robert Schumann**. Iată o nouă inițiativă de acest gen aparținând de această dată realizatorului maghiar **Görgy Palashty**, este vorba despre biografia compozitorului de operă, **Emrich Kalman**. În rolul titular apare actorul **Peter Huszti**; filmul este o coproducție ungaro-sovietică.

Remake

Marco Bellocchio — care, cu destul de mulți ani în urmă, l a editat a festivalului de la **Veneția** a făcut să se vorbească atât de mult și atât de controversat despre el cu filmul **Cu pumnii în buzunare**, — a rămas același regizor al controverșelor. Cînd opiniile aspre prevalează în privința vreunui film al său, Bellocchio dispare pentru cîtiva ani și apare cu alte surprize. Acum surpriza este un remake — pe care-l pregătește — după filmul lui **Claude Autant-Lara**, de acum mai bine de 30 de

La loc de frunte in 1984 in preferințele spectatorilor sovietici: actrița *Lidmila Andreicenko*

Simfonia primăverii

Filmul lui **Peter Schumann** se află pe ecranele noastre, așa cum se află acum și pe multe ecrane ale lumii. Ceea ce am înținit în presă despre el este surprinzător de asemănător ca reacție critică. Un exemplu: iată ce scrie comentatorul ziarului londonez "The Times" în privința ultimii realizări a regizorului german: "**Simfonia primăverii** este o biografie tipică, neinspirată și fragmentată a lui **Schumann** la vremea căsătoriei lui cu deja celebră **Clara Wieck**, biografie ornamentată, așa cum se cuvine, cu interludii pianistice și din abundentă cu decoruri Biederma-

Se poate caracteriza un film și într-o frază, nu-i așa?

Detectiv

N-ar fi nimic surprinzător ca mai apare un film polițist, indiferent de maniera în care ar fi tratat story-ul cu aventurile și condiționările unui personaj aflat de popular al genului cum este detectivul, dacă o asemenea peliculă — intitulată chiar **De-**

O englezoaică pe continent și din ce în ce mai mult în filme: *Jane Birkin*

Filmul vieții ei se face acum dar nu în Franța ci în America, iar interpreta legendarei Josephine este o altă legendară cîntăreață de astăzi, **Diane Ross**.

Q viola

Sotia fostului mare cineașt și scriitor **Sukhin, Lidia Fedoseeva Sukhina** interferează în filmul lui **Mihail Nikitin** intitulat **Mimoză și alte flori**, rolul unei muncitoare — o tipică femeie rusă se spune într-un comentariu — a cărei viață se împarte între fabrica unde muncește și familia ei în care există copii și o bunică. O viață obișnuită dar care, privită de aproape, are altele lucruri neobișnuite.

Ansel și Grete

În studiourile de la **Hollywood** s-a realizat un serial de televiziune după povestea cunoscută de copii din toată lumea **Hansel și Gretel**. **Joan Collins** este numele cel mai sonor din această transpunere pe micul ecran.

Bellissimo.

este titlul unui film realizat în Italia în care rolul principal este deţinut de cîntăreţul, care întotdeauna a intersectat căntul cu filmul — **Adriano Celentano**. Şi acum face acelaşi lucru: cîntă şi joacă. **Bellissimo!**

Total-Courage?

Comedianul se întăleşă filmul realizatorului ceh **Otakar Vavra**. Acţiunea se petrece în timpul războiului de 30 de ani, cînd un comedian — un actor ambulant — străbate, însoţit de un mic grup de actori şi saltimbani Germania vîră, răvăşită de lupte şi mizerie. (Cum făcea şi „Ma-ma-Courage” a lui Bertold Brecht). Comedianii improvizează pe teme culese din peregrinările lor şi ce văd ei vedea toată lumea, numai că prin şchiocurile lor comedianţii li ajută să înţeleagă mai bine ceea ce trăiesc. În rolul conducătorului trupei, al comedianului, apare actorul **Ondřich Kalous**.

Enomenul Lyn

Fieca vestitei actrițe **Liv Ullmann** și a regizorului **Ingmar Bergman** (îlvinga numelui căruia orice adjectiv este de prisos), adoleșcența **Lyn Ullmann** a fost invitată de realizatorul italian **Dario Argento** să preia principalul rol în filmul de groază care poartă titlul **Fenomen**. Și **Lyn** a acceptat cu consimțământul ambilor părinți.

emleră europeană

La Paris a avut loc la sfârșitul lui octombrie prezentarea în premieră absolută pentru continent a filmului **Don Quixote** semnat de regizorul italian **Maurizio Scacchi**. Gala s-a desfășurat în sala din parcul **Chailiot** înțesată de public, după cum mărimă **"Giornale dello Spettacolo"**. Dacă în **Europa** filmul este cunoscut abia prin gala pariziană, el a fost însă aplaudat la festivalul internațional de

Filmul este realizat după un spectacol teatral al companiei Teatro di Roma, împreună cu studioul de filme de televiziune al RAI.

„Este o narațiune cinematografică italiană — a ținut să declare **Scaparro** — despre un personaj spaniol, prezentat **Europei la Paris**, considerat astăzi un centru al culturii mediteraneene, așa cum opera lui **Cervantes** este pentru noi simbolul nașterii culturii”.

Película lui **Scaparro**, dincolo de faptul că este un moment al întâlnirii dintre culţuri mediteraneene cum sînt cea spaniolă, cea franceză şi italiană, este în primul rînd — după cum se exprimă realizatorul — „un gest de infinită preţuire a lui **Cervantes** şi a lui **Don Quijote**. Teatralitate, lui **Don Quijote** din acest film este inedit şi captivant. Mi-am propus să scot în evidenţă prin intermediul cinematografiei, lui, suflului teatral ce se degăş permanent din povestea cervantescă

Viata ca o pictura

Acțiunea **Année Dupuy** este acum prezenta pe scena Teatrului Montparnasse" deși pe planurile de filmare pentru anul 2005, în prezent, nu s-a putut realiza nici o scenă. Este intitulată "Duo pentru un singur actor" după titlul unei piese de teatru de Raymond Jérôme. Este dezvoltat mergând pe jos spre teatru, cumpărând un salvete pe stradă, făcând jogging și altele, pe o scenă în care se joacă ca păstrează atenția așezat ei. **Année Dupuy** – cel puțin așa reiese dintr-un scurt interviu acordat de regizorul său, "Match" – ascunde cu grijă abilitățile sale și ciicatrile profesionale folosind umorul și o detașare bine regizată. Deși este un film de gen, acesta este un film de copilul ei și de pictură de deosebită calitate, de film despre care nu scoate o vorbă. Faptul că filmul figurativ, dar încă nu poartă – în prezent – nici un titlu, este o dovadă pentru o persoană umană ca să-l poartă purtător.

Rezistența la toate intemperiiile vieții de actor, **Anny Duperey** o explica prin aceea că descinde dintr-o familie de țărani normanzi și faptul acesta pare să-i modeleze concepția despre viață, pe care o exprimă așa: „Viața constă din privirea pe care o arunci asupra unui copil, din zîmbetul unui partener în scenă, din telefonul pe care-l dai celuiular care este plecat undeva, departe. Viața se construiește ca o pictură, adăugând mereu gesturi tandre, colorate și difuze”.

Autoportret

Pentru că s-ar părea că există o modă a privirii picturale asupra vieții, o modă care a circulat printre actrițele de pe malul Senei, o altă pariziană care de astădată se încumăță să facă poze de modă, alături de cine care s-a făcut cunoscută în lumea filmului, și care s-a numit **Gabrielle Lazure**. Întrebată de ziarista **Dani Jucand**: „De ce faceți cinema?” actrița răspunde: „Cinematograful este o terapie pentru mine. El m-a invitat să fac poze de modă, să fac filme, să lucrez în roluri de femei autoritare și nici seducătoare. În schimb îmi vin de minune rolurile de femei nebuline și isterice.” Întrebată dacă știe că este și în viață și pe ecran o prezentație a unei femei care se împinge la limite, ea răspunde: „Într-o replică sunind a șarja caricaturală: „Ai brațele prea subțiri, mini de bebeluș, ochi de japoneză, clavicle proeminente, sinț delic și solduri mari. Asta e.”

Confesiunea unei mame

Ornella Muti are o fiică în vîrstă de 4 luni pe care o cheamă **Caroline**. **Ornella Muti** este astăzi o actriță solicitată, una dintre acelea care își poate permite — în cumpăna bătaiei — să treabue daily clipă de clipă pentru a exista pe firmamentul studiourilor și listele producătorilor — să aleagă un rol și să refuze un altul. Și în această oră de vîrf a carierei ei **Ornella Muti** preferă să opteze pentru mai mult timp pe care să-l consacre fiicei sale, pentru căreia dăruie mamă și cofeală. — declară ea recent — este mai mare atunci cînd îl adaptez copiului. De bună seamă am devenit privitoare căci nu mai pot ține în oras, refuz invitațiile la dineuri și chiar mersul la coafor. Dar în viața noastră pe se fiu, are libertate.

În filmul *Cel mai bun* cu care Robert Redford și-a făcut revenirea după patru ani de absență. Parteneră îi este *Chriss Barker*.

Serial pollster

Realizatorul bulgar Ivan Andonov a încheiat filmările la un serial polițist pentru televiziune, de fapt trei filme — **Chela de bronz**, **Farmec ucigător** și **Nunta**, acțiunea acestora petrecându-se îndată după terminarea celui de-al doilea război mon-

Si tot pentru televiziune un alt realizator bulgar **Ianko Iankov** a ecranizat in opt serii de cîte o oră, nuvele ale scriitorului **Ivan Basov**. Acțiunea acestui serial se petrece în Bulgaria după eliberarea de sub jugul turcesc.

Un personaj legendar

Itali-adorar, **Josephine Baker** a fost pe scena, în film și în viață un personaj legendar. Ultima parte a vieții ei s-a consumat ca într-un film în care totul ar fi dinainte știut iar finalul arhitecturos — căderea în sărăcie, în anonimat, decăderea fizică, scoaterea la licitație a casei în care locuia, peregrinarea cu cei cîțiva copii adoptați!, în sfîrșit, moartea. De mirare că pînă acum **Josephine Baker** n-a devenit eroina unui film în Franța ei de adopțiune pe care a cîntat-o în „J'ai deux amours, mon pays et Paris” („Două dragoste am, țara mea și Parisul”).

Degeaba a cîntat *Josephine Baker* „J'ai deux amours...” pentru că filmul despre ea îl face un al treilea

Ioanoli la teatru

Roman Polanski a luat o mare hotărâre...
Ca din cele ori când se ia o mare hotărâre
de către un om care cotează la box-office și
se comunica imediat presa. Deci hotărârile
fi ca Piratii, filmul la care lucrează dar la care s-a
gândit ani de zile, va fi ultima lui lucrare
cinematografică. Roman Polanski vrea să se
întorcă în teatru „adevărata mea meserie
adevărata mea pasiune” - spune el - de
care mi-am dat seama jucând „Amadeus”.
Pentru reveneria publicului românesc, propo-
ziția lui Polanski este fixată pe tabloul
piesei de Peter Shaffer intitulată „Vinoătore
asfințit”. Vînoătore se petrece în Peru, în
timpul cuceririi spaniole iar Polanski ar urma
să joace rolul unui indian care se „confruntă
cu crudul conchistador Pizzaro.”

Festivalul
de la New York

După marile premii de la începutul stagiunii, un moment aparte în viața cinematografică de pe nou continent îl constituie perioada filmelor de artă, cum sînt catalogate de către americani cele mai multe dintre peliculele europene. Dar în această categorie intra și producțiile realizatorilor independenți americani. Acest moment al filmului numit de artă este sărbătorit de New York Film Festival la care la XXII-a ediție a avut loc la Lincoln Center.

Casa ce conținea — spune într-o corespondență trimisă lui „Giornale dello Spettacolo”, criticul Duchio Faggella — este atracia pe care o exercită aceste filme singulare asupra publicului. Din acest punct de vedere festivalul a înregistrat succesul unor filme cu **O demnitate la țară** și lui Tavernier, **O dragoste în Germania** al lui Wajda, al filmului lui Jarmusch. Mai deosebit decât parafraza, dar și al filmului **Pămint** al lui Peirce (despre care revista noastră a relatat — în nr. 9 — 84) o privea caldă asupra vîetii unor fermieri săraci. De asemenea festivalul a reușit să ridice valul de neîncredere ardat de plate filmului unui vîet de vellecul atlată deia în proiect. Selecția filmului a fost încredințată unei echipe de critici și istorici de cinema. O impresie deosebită a provocat-o faptul că din cele 26 de filme înscrise 9 erau americane, cele mai multe fiind din producția sași numă independentă. Faptul pare să indice o revigorare a fenomenului cinematografic independent american și efectul probabil al suferinței pe care a creat-o boala de inițiativă ce caracterizaseră activitatea americană în jurul forță a festivalului newyorker și principală ra-

Paradox!

Ce sperie cel mai mult pe producător?
Ca filmul său să fie
considerat „de artă”.
Asta pentru că...

tuine a succesului său sînt în faptul că New York-ul este un fel de vitrină a cinematografiei de artă, dar și a filmului independent.

Dar nu toți distribuitorii agreează eticheta acestui festival. Filmele comerciale americane, de pildă, nici măcar nu au fost supuse selecției comitetului de critici și istorici de teamă să nu fie calificate drept „filme de artă”, destinate deosebit circuitului de săli specializate, (mai mici botezîndele). Păstă, filmul de deschidere care li are ca interpret pe Jessica Lange și Sam Shepard este o operă inteligentă dar care nu a avut un mare ecou comercial. Concurență sînt pe ecranul american este un film cu o temă asemănătoare intitulat **Love din suflet** a căru protagonist este Sally Field. Filmul ascende a vîetului pur și simplu festivalul pentru că filmul are rețuța de săli pentru filmele de artă.

În afară de aceste filme, comitetul, comitatorul italian affiat la New York spune că publicul cinefil s-a arătat pasionat de filme europene și în special de o serie de filme italiene oferite de organizatori, cum și **Il Cammino** cârmă al lui Ermanno Olmi precum și versiunea integrală a ultimului film al lui Leone. Primul din cele două filme a fost bine primit și de public și de critica la comitatorul **New York Times**. Vincent Centy a apreciat în special calitatea imaginii (prim și pe actorii neprofesioniști) și în distribuție dar nu displăcut excesul de solemnitate și ceea ce consideră a fi o aristocrație poetică. Cît despre **A fost odată în America**, se poate vorbi despre un real succes. (Vom prezenta cu acest film **Bergio Leone** a produs două versiuni: una despre care el însuși spune că este pentru publicul larg, iar alta, o trilogie western, care filmul neprofesioniști) și în distribuție dar nu displăcut excesul de solemnitate și ceea ce consideră a fi o aristocrație poetică. Cît despre **A fost odată în America**, se poate vorbi despre un real succes. (Vom prezenta cu acest film **Bergio Leone** a produs două versiuni: una despre care el însuși spune că este pentru publicul larg, iar alta, o trilogie western, care filmul neprofesioniști) și în distribuție dar nu displăcut excesul de solemnitate și ceea ce consideră a fi o aristocrație poetică. Cît despre **A fost odată în America**, se poate vorbi despre un real succes. (Vom prezenta cu acest film **Bergio Leone** a produs două versiuni: una despre care el însuși spune că este pentru publicul larg, iar alta, o trilogie western, care filmul neprofesioniști) și în distribuție dar nu displăcut excesul de solemnitate și ceea ce consideră a fi o aristocrație poetică.

O poveste de dragoste și onoare care nu îmbătrânește: **Anna Karenina** cu **Jacqueline Bisset** și **Christopher Reeve**

Sub pălăria aleasă cu grijă și probată îndelung, **Anna Karenina**, ediția 1984 adică **Jacqueline Bisset**

și gazdarii care o vizitează pe platoul de filmare, preiau așezarea și dacă nu o transformă în renume, cel puțin în nume. În rolul lui **Vronski** apare fostul **Superman**, **Christopher Reeve** care, întrebând dacă sînt a se și fi romantic, a răspuns cu o foarte englezăscă mormă: „Dacă mi se dă voie, stă să fiu și romantic”. **Jackie Bisset** este preocupată de absolut tot ce privește filmul și în primul rînd de povestea în sine. „Este o poveste de dragoste care nu îmbătrânește” a lînat ea să de-
Dar interpreta este în stare să cen-

zeze cu atenție fiecare cută a rochiei de epocă pe care trebuie s-o poarte ca și coafurii pe care le va schimba de-a lungul filmului. O singură teamă sau rezervă manifestă în totu: „Anna are foarte tîrziu iar eu am 40 de ani”.

Românii — nu sîm ce ediție este invocată are potrivit, sosește zarzile **Maria Laura Bouly de la Jigora**, 1556 de pagini. Scenariul pe care a lucrat **Langan** numă 259 de pagini, iar filmul se spune că va avea o lungime normală.

urmărește traiectoria unor actori tineri, dădea sfaturi și, mai ales, citea, citea enorm. De cîte ori ne întîlnim, îmi povestea cu pasiune ce a mai citit nou în ultimul timp, ce autor român i se părea cinematografic, „de ce n-am face o ecranizare după el?” Și începea să povestească pe loc, cu haz, cu har, un virtual film... Nu s-a uit niciodată cum am pus împreună jaloanele pentru azașea serie a li-din străbunica”, (o continuare), cum am construit subiectul, cum am așchit personajele, gîndindu-ne tot timpul la hazul comedia, dar și la latura ei educativă. Totă a rămas însă un proiect, un vis nerealizat.

După ce am condus-o pe ultimul drum, am avut în acest început de lucru, pentru o clipă, senzația de singurătate.

O străbunică ce va rămîne în amintirea spectatoilor: **Mimi Enăceanu**

in memoriam

Un gînd bun
pentru străbunica

A cum cînd străbunica noastră nu mai este, cînd acționa **Mimi Enăceanu** a plecat dintre noi, îmi revine în minte o imagine tină, legată de această minunată activitate. Cu trei ani în urmă am străbătut împreună cu dînsa localitățile pe Valea Jiului într-o serie de spectacole de gîlă cu filmul **Alo, ăterizează străbunica**. „Străbunica” a aterizat pe Valea Jiului”, începea fermecător de simplu și de sincer, de spontan, dialogul acționei pe spectatori, iușorii al filmului, copii, tineri, mături. Căcarea publică din prima secundă.

Acțiunea de teatru, ce s-a închinat multu ani scenei, alinînd-o cu devotament prin roluri ce au situat-o în fruntea generației sale, **Mimi Enăceanu** a colaborat și cu cinematografia. Tăra 2-3 da însă întreaga măsură a posibilităților și disponibilităților pe care le avea pentru cea de-a șaptea artă. Ii gîndea fiecare rol, chiar dacă secundar, pînă în cele mai mici amănunte, lăsîndu-ne o himografie din păcate scurtă — mici bi-tuturi de artă actoricească în filmele **Pantofii cunăsușoare**, **Cantemir**, **Pe malul stîng al Dunării albastre** și rolul tîntur din **Alo, ăterizează străbunica**, pentru care a primit Diploma de onoare a ACIN-ului în anul 1981.

Receptivă la tot ce însemna gînd sau fapt artistic, **Mimi Enăceanu** era întotdeauna la curent cu viața culturală bucoaresteană, comenta totul cu vivacitate.

În '85: cea mai tânără dintre arte devine La pomu de iarnă a Cinematecii

La nici un pom lăudat nu trebuie mers cu sacul, dar cu se merge atunci la pomul de iarnă din strada Eftone nr. 27. Căci iată, căpsoarele nu se asemănă între ele, iar adesea abonații nu se hotărăsesc ce să aleagă. Că într-un joc serios, pentru adulți, mai intervin și elemente ce derutează — de pildă un nume mare care atrage, iar filmul este de fapt minor, altă petică sau ce parva — modestă, se dovedește (celor puțin care au intrat în sală) a fi veșnică cu capodoperele. Sămi că regulile jocului trebuie cunoscute.

E drept, unele pachete au fost deja desfăcute. Multe lucruri bune în ele, pentru cine a știut să le prelucrase în acest firid de an început de stagiune.

Cele trei mari nume ale animatiei mondiale — Disney și gradina sa zoologică pentru copii, Tink și teatrul său de păpuși pentru adulți, Goppo și omulețul său pentru toată lumea. Cine n-a intrat în sală la momentul oportun, pentru a gusta savoarele boccalăscilor din Arhanghel Găbel și doamna Glăscă sau virulența satirilor din filmul lui Tinka, mai poate recupera în materie de umor inteligent, umor-

Spicuri din repertoriul lui '85:

- Ediție specială: Jean Georgescu
- Laurence Olivier, Gary Cooper și Mircea Albulescu în... medalion
- Voajuri în tren, vapor, avion și... diligență oferite de ciclul „Întimplări de călătorie”

rind fantezile desenate ale lui Goppo.

E multe și diferite filme dedicate tinerilor spectatori. Căci nu atât celor care vibrează la vremea lor în fala entuziasmului proaspăt din Răsărit vâlc sau a impresioniștilor ciocniri de idei din Puterea și Adevărul le erau adresate aceste filme din programul prin care cinemateca omagiază al XIII-lea Congres al P.C.R., ch' lor, noul generat de studenți și

muncitori. Și tot tinerilor — ca persoanele principale de dată asta, cu frământările specifice vârstei — le este dedicat un întreg ciclu în cinstea Anului internațional al tineretului: care bate la ușa: *Filip cel bun*, *Curse și fărbe verde de-așază*, dar și *Eu, un negru*, *Dragostea unei blonde*, *Eva vrea să doarmă*, *Amintiri* C. și *Lumea lui Așu*. Iecare emoționant, în tîlul său, primto-sciinte de adevăr și un

drum de frumos. Adevărul și frumosul vieții se regăsesc și în pachetul de filme documentare livratulr cele două decenii de mari prefaceri: 1955—1985, decenii ce vor fi sârbătorite în vîra viitoare.

● Anul acesta pe caseta cu lecții de istorie a cinematografului scrie „Filmul poetic”: Se va vorbi despre mai toate producțiile naționale afirmate sau re-afirmate după război. Aici vor fi surprize și nu numai în „materialul didactic”. Apar noi conferențieri: Făra dubiu, aceste lecții li vor ajuta pe abonați să se orienteze mai bine în stufoșul repertoriu al Cinematecii.

● Într-un sacul cu „Ecranizări” există mai multe daruri reprezentînd diferite specii literare, iubitori de literatură vor merge la sigur în alegerea lor. Atenție însă, cine crede că va găsi pe ecran ilustrarea fidelă a unei opere sau alta, se înșală! Căci cine a vădit-tele versiuni posibile în imagini, iar uneori, fantezia cineastilor combinată cu cea a producătorilor furnizează adevărate surprize. Și dacă, nemulțumit de adaptarea cinematografică, spectatorul se vor întoarce la carte, tot el vor fi în cîștig. În orice caz, amatori de poe-

Un regal artistic: medalionul Jean Georgescu

Bette Davis (alături de alt „monstru sacru”, Humphrey Bogart)

note de regizor „8 1/2” și revelația capodoperei

Dacă lăsam înseamnă conștientizarea ei-ului domnat de o anume stare suferințelor, acest film e realist. Dacă realism e mătura sincronă cu puterile realității și subiectivitatea, acest film e realist. Baroc e explozie a formelor? Design, filmul e baroc. Modern e de fapt ceea ce merge înainte în expresivitatea unui arte-filmului e modern. Numim decadență răstăful divagării formale. Otto e mezo e „decadență”. Suprarealismul e „zonă”? Suprarealism, deci. Comică? Da, dar subtil. Trist? Dar tandu. În fine, deci, arta e umană și deci pluralistă și ca adresă, filmul e „de artă” și de asemenea cinema-ul fiind ceea ce se exprimă pe un ecran fără a putea fi comunicat altfel, avem aici un adevărat film-art. E creație adevărată ceea ce e peren și clasic în proba timpului? Ceea ce nu seamănă cu nimic altceva? Da, filmul acesta e o capodoperă.

Altfel definit, provocă confuzie... Dar să ne exprimăm: iată un film de artă realist-ric și puternică tendință supranaturală în latura sa onirică, baroc pînă la decadență ca expresie, modernist ca tendință, de un comic subtil și o trăsătură tandu. Capodoperă, inconfundabilă a artistului.

Am spus mult, am spus puțin?... Am spus în primul rînd că acest film e extrem de preciz și serios, sincer și nefabricat, nu un „bate

cimpil” sau „cui veri pe pereți”, cum ar crede unii grăbiți; am spus că e riguros și sever construit, numai astfel suportînd o atare ferovore formală; că e o autentică mătura a celui unui artist asupra ființei sale și asupra timpului său și nu o joacă de cinema-ul, cum ar crede unii grăbiți; că e o autentică și rezulă încercare de a deșila granițele formale acceptate ale artistului filmului timpului său și nu un experimentalism fals, cum ar crede unii grăbiți. Dar să lăsam grăbiți și să revenim la obiectul acestui film, să-l definim în felul nostru: cum își trăiește un artist golul, spațiu, traci dinaintea clipei cînd începe creația. Clipa apăsătoare, premisă, respinsă și implorată, clipe a cărei greutate specifică în lanțul timpului e înășa ființa artistului. Stare de naștere sau ardere de Phoenix, de gol și așteptare a stării de grație: chin și fericire, cum e creația. Trăire umană fundamentală ce a explorat-o literatura frecvent — să amintim numai „Cugetările sîrmanului Dionis” — Eminescu, „Zeusul guru” Thomas Mann.

Literatura avînd putere asupra ființei cunoscute, un film, aici, experiment alzelei ineffabil în materia ideală în a-i înfrunghia fluxul unui film. Curgerea formei e aici suverană: fie prin mișcări de apart și punere în cadru în raport cu această mișcare, mișcări tăiate și înăntate uneori subtil, alteori brut; fie încrengatura prin-planurilor ce-mi amintesc de Eisenstein, fie toponia și fluentea operei, fie descriptivismul analitic al cadrelor generate și al auzului în prezentare aproape reusită. Totul în acest film e dualitate subiectivă spectaculoasă și deși încercat de ideile care alcătuiesc chiar o plasă de înșelare verbală a filmului, că în nici un alt film al lui Fellini, un suvoi sonor dublat, triplu, cel planuri audi-

tive, aidoma planurilor suprapuse mereu ale vizualului său, filmul nu încetează o clipă a fi o „elegie manifestă a apartenenței cine-ma-lui la arte spectaculoase”. Dar nu Maurice, omul venit din luminile rampelor de varietate, ale music-hall-ului, e cel care declanșează în ecru valul sincer al inspirărilor amănunțite de reflecție? Ceea ce nu reușiseră nici imaginile cap-liparii, nici lăzile eroului, nici fantoma înghețată a adolescenței provocată zîmbetului dăruit al „omului de spectacol”... Doar el îi trezește pe copiii ce există dinăuntru. În orice artist, să elibereze forțele latente, acumulate ale fantasmelor creative la sursul flautului fermecat al unui biete fanfare de clowni. Ce miracol!

Paradoxal, această operă înseamnă-mergătoare a anilor '80 era, că și Anul trecut la Marienbad, cîntecul de lebdă al expresiei alb-negru care uleria astfel maximum din ceea ce mai putea da. Despărțiri prin trei ani, aceste opere în consonanță olimpiană sînt totodată o mătura emoționantă a unei tristete: despărțirea de o haină devenită prea strîmă și năpustirea în berenul încă virgin al cuceririi tehnice a culorilor, mătura totodată tristă a unei înecări disperate și hăzardate de înfrîngere a cinema-ului de către filmul de artă, ce face fața decențului al saptelea care avea să epuize în fața unui asalt comercial peste puterea de violent.

Film al maturității depășite a artistului stăpîn pe mijloacele artei sale. Concordanță și sparge igrărie proprii împingînd departe și frontierele formale ale cinema-ului. Filme al unei sincrități, dar și al unei încrederi în forțele artei proprii, mătura nu numai a unui artist, dar și a legitimității mătura la artă.

Sămi STOPUL

universul feminin

Un bărbat și sase femei

Sar parea că în suita astă de feminină a anilor '80, se simte un aer de „repetiție”. O 1966), Lucia (1966), Cecilia (1980) — O si de nobelitate constituie o excepție. Eroul este un bărbat, nu foarte tînăr dar încă tînăr, de profesie revoluționar, care n-a avut timp să învețe o altă meserie pentru că revoluția i-a cerut să fie mereu prezent pe baricadele ei, la început cu armă în mîna în luptele de stradă, mai apoi cu mătura în mîna la culeșul trestiei de zahăr. Dar într-o bună zi, de neașteptat, frește... eroul află că revoluția este o meserie prea dură pentru a-l înalța lui subreț și că trebuie să-și schimbe profesia, să învețe să scrie. Într-o zi, în același moment de cumpănă, care seamănă cu un fel de moarte, el își recapătase viața prin femeile care l-au marcat-o.

● Sfîrșit. Soțul nu numai că nu-i trădasea tema preferată, ci o aprindea în mod exemplar, aducînd pe ecran o gura întreagă de chipuri feminine.

nonagenară!

zie să nu scape protecția dedicată prezentei genului "liric pe ecran": poemul cinematografic pe texte de Prévost, Labis, Desnos nu sînt bunuri de toată ziua.

● Un cîștig cert înas pe plan cinematografic este în această stagiune Medalionul dedicat lui Jean Georgescu — actorul (Maurul Mura și Ape e viață) și regizorul (Aventura fetică, O noaptea furtunoasă, Directorul nostru). Un regal!

● Și este medaloane atîmă de cîrengile poeziei de larși ai Cinematoci. În elijec: Bette Davis și Nikolai Cerkasov, Annie Girardot și Laurence Olivier, Gary Cooper și Mircea Albulescu. Umbrările desăfurare inteligentă și a talentului și modul în care acești monștri" gîsu adaptat însoțesc însoțesc evoluții fizice.

● În pandant, ciuda profilului de regizori. Filme de Robert Bresson, Akira Kurosawa, Billy Wilder, Jiri Menzel, nume cu credim că se dispensează de orice recomandări.

● Și titlul ciclului "Intîmplări de calatorii" se recomandă de la sine. O schemă ultra-simplă (un grup de oameni îmbarcat pe un mijloc oarecare de transport se duce puțin într-o situație neprevăzută, de ale cărei variațiuni nu ne mai saturem) trezui pare a privă, dar nici o "fictă", există și vapoare, și avioane, și diligențe.

● Grupul de schemă, abonții au observat, desigur, că și repertoriul Cinematoci are ci-tive puncte fixe. Unul din ele este "privea critică după 25 de ani" — priile de umărare cu alți ochi a unor filme realizate cu un sfert de secol în urmă. În această stagiune, filmele anului 1929, și, ca întotdeauna, acest di-cu este o adevărată cutie cu surprize. Reco-mandările din programul ligfiri ar trebui ci-tite mai atent.

● Tema poci și a războiului, și ea o pre-mi constantă a atleșt umililor o regim, re-veni în vară sub forma unui program de filme "eogind uriașele eforturi și nenumerate sa-crificii presărate pe drumul spre victoria asu-pă fascismului. Filme de război, desigur des-pre lupta dintre umanitate și deumanizare.

● Clivea pachetele cu "adrianul cunos-cut", umarea scriorilor trimise de abonții lui moy Genă de la Cinematocă. Nicodată însă o arhiva de filme nu va avea cum să ofere produci cinematografice foarte re-cente, așa cum li se cere de către speciali-ști în scrierile lor cu liste de sute de titluri. Dar ci-clul "la cererea abonților" trebuie ur-mărit conștient, pentru că de multe ori do-rințele acestora se împlinesc.

Ceea ce organizatorii promulă cu filme li do-reșc din toată inima în noui an, este că abo-nții să îndrăgescă și dincolo de nu-mele celebre de actori și regizori, spre creație unor cîinești de care încă nu au a-uzit. Pentru că asemenea ilimpă lui Aladin,

Un film pentru toate sîrbătorile: Marilyn Monroe în strălucita comedie "Iul Billy Wilder, 7 ani de edincie"

care prin aspectul ei modest nu lăsa să i se bînuie valoarea, o serie de filme bune, fru-moase, originale au fost oculte de publicul Cinematoci și e pacat! Ar trebui avută mai multă încredere în competența celor ce alca-

luresc programele. La cufărul cu descoperiri senzationale nu poate umbra decât cel purtat de setea cunoștințelor.

Aura PURAN

"Monștri sacri" la ei acasă, adică la Cinematocă: Annie Girardot (în "Monștri sacri"), Gary Cooper (în "Aventura fetică"), Mircea Albulescu (în "Puterea și adevărul de Titus Popovici—Manole Marcus)

Gary Cooper în Aventura fetică, editie 1937)

medalion

Există adolescența de ieri — prima iubire a eroului — situată plăpînd și vag conțurată, simbol al unui sentiment ce se consumă între o privire furișată, o plimbare cu bicicleta și o desăpărte în lacrim.

Există adolescența de azi — ultima iubire a eroului — care seamănă la chip cu prima (re-gizori folosesc aceeași interpretă), dar care aparține unei alte generații, o generație fără sentimentalism de prisos, dornică de libertate și de afirmare, recitită față de valorile tradiționale și care li consumă tinerețea ca și cum wala ar fi venică.

Există cele două fete tovarășe de luptă, femei la 40 de ani, care li trăiesc fiecare în felul ei angostate vîrstei; una se prefăce că nu le are și se anesteziază în vîrful neșfîrșit și letoriv al muncii, cealaltă și le mărtur-sește deschi, încercînd parca prin vorbe să-și exorcizeze temerile.

Există mîlășă pentru care cel mai de mult lucru este bălîrînele pe care vrea s-o pîcă-lească (sau să se pîcălească) înconjurî-du-se de camere filmate.

Și, în sfîrșit, există mama care nu poate crede că odrăslă cu moartea se termină totuși, adică viața care e atît de scurtă.

Aceste saae femei configurează un ciclu complet al existenței pe care li trăiesc cu atîtă patimă, frîntămîr și suferință înțic, comparativ, eroul pare mai degrabă un spec-tator pasiv, un diamant în oglindă, o drăcă horică. Solas nu se dezmințe nici de data aceasta — și patrează un binemeritat loc printre regizori care s-au preocupat conștient de universul femeii: Ophuliu, Cukor, Bergman, Mizoguchi, Nikita Mikulov.

Cristina CORCIOVESCU

Cu titlul anii înainte ca Ehrenburg să-l fi raspuns studiului Potolev, într-o celebră dispuță, — și în cosmos vom avea nevoie de o floare". Gopo afirmase autopenicneia nevoii de frumusețe, de armonie, de comprehensiune și de înțelegere, proiectînd-o la o scară tem-porală și spațială infinită și alegîndu-l drept mesajer acel personal cîudat Onuileșt că-ol-unii Camileșt anului 1967. Cu Scură lăteșe lon Popescu Gopo marca nu numai momen-tul de ruptură în animație românească, cu-nestră — cum bine s-a subliniat — de răpo-

O carte de vizită onorată cu succes de peste douăzeci de ani; și cu un premiu de ultimă oră pentru Gopo la Chicago

„Și în cosmos avem nevoie de o floare”

mai mult sau mai puțin ascultători și alte via-țați pline de haz domestic, ci se așeza în pri-mele rînduri ale celor artiști ai lumii ce sînt cu adevărat, ai zîile de azi” — cel care, la ca-pătul unor îndelungi observații, ai unor întrebări roștite sau nu, impun o morală, un crez. Pentru Gopo, neîntrecut iscoditor de jocuri, animația rămîne un tîrîm al lăteșiei, al în-cercării puleților mîmîi, totuși, înău, cu un tel precis: să nu uităm lumea călăia li aparținem, să nu uităm să ne întrebăm, merru „incodro”, „quo vides?”. În felul său, Onuileșt gopo-ist, așa îndesat și goluf cum li se arată, este și el

un Mic print care se străduiește să nu-și piardă cîndoașea și puterea de a stăru, dar care a cîștigat în luciditate; de aici și ingro-șările sale de „om al timpului nostru”.

Decă, prin absurd, sar pierde, cîndva, da-tarea unor filme ca Homo Sapiens (1960), Ea e Ea e Ea (1969), Intermezzo pentru o dragoste eternă (1974), Ecco homo (1978), Trei mere (1979). E par și muove (1979), Energia (1980) etc. Ie-am putea rezeeza în vreme datorită apariențelor lor, extrem de „lăteșe”, la ciclulul de idei ce animă atîtaș conștiințele. Destinul individului într-o lume macinată de amblișt egroze devastațor, omi-nință de pericol nesăbuitelor cume se înarmărilor, dar și de o lentă înstrăinare de valorile autentice, o lume erva lenie di-pusă să se amăgăscă cu jocurile pe margi-ne prăpăstii, iață o temă cu multiple dar, de fiecare dată, surprinzătoare variațiuni, de-a lungul anilor.

Combatașt pe două fronturi, al lung-intra-țului artistic înu avem încotru, cum să-l zi-cem atîtești și al animației, Gopo nu „apune”, aici, prin intermediul desenelor, ceea ce nu poate roști „cîndocul” sau invers. O analiza atentă a creației saae pune în evidență unita-țea de preocupări și gînduri, idei și chiar de mîstrucnicipi a unui artist moral pînă li vîrful unghior, care schimbă din cînd li cînd uni-le, acordînd drept la odîină unor, pro-vocînd mai poruncitor pe celelalte, dar care rî-mîne, mai presus de orice, un creator realist: edică unul care, într-un vază bîntîit de încet-ținudini, temeează, dacă nu imposibilul, măcar greu posibilul: să învedeze comozul cu fiori

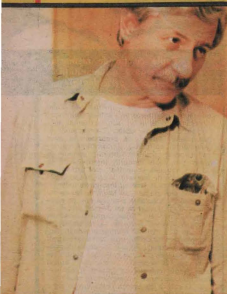
Magda MIHĂILESCU

el mai bun sfetnic pentru pace

23

La mulți ani cinematografilor noastre! Succes cineaștilor noștri!

Doar cinci din filmele pe care le veți vedea în '85

Declarație de dragoste. Rațiuni materiale contra rațiunii sentimentale. Scenariul: George Sova. Regia: Nicolae Corjoi.
Cu: Adela Mărculescu și Constantin Diplan

Sosesc păsările călătoare. Până mai ieri, stagiarii nu zăboveau prea mult în acest sat din Delta. Scenariul: Fănuș Neagu. Regia: Geo Saizescu. Cu: Tora Vasilescu și Rodica Muregan

La telefon: Spectatorul

Alo, Revista „Cinema”? Puteți să-mi spuneți ce filme românești vom vedea în '85?
— Cine întreabă?
— Un spectator care vrea să fie numit spectator... anonim.
— Vreți toate cele 30 de titluri? Mai bine spuneți ce vă interesează, ce gen.
— Păi, o comedie, să zicem. Un film cu Bărbur, cu Mircea Dăncuș. Octavian Cotescu, cu Draga Olariu... Aveți?
— Noi nu avem nimic. Casele de filme au. Cele cinci minus unul?
— Vam ruga să ne păstrăm în limitele subiectului. Puteți fi liniștiți. Comedia pe care o așteptați se află pe platouri, exact cu distribuția pe care o doreți (în afara de Bibanu). Se numește **Buletin de Boletin** în regia lui

Virgil Calotescu, scenariul Francisc Munteanu și e continuarea **Buletinului de București**.
— Am citit despre el în revista „Cinema” numărul din noiembrie.
— Tot ce s-a aflat în rubrica „Filme în lucru” în revista. În ultimele luni, trece acum, odată cu noul an, la rubrica „Aveniremiile”.
— Și alte comedii?
— Mai degrabă filme de actualitate cu umor. **Sosesc păsările călătoare**, filmul lui Geo Saizescu după un scenariu de Fănuș Neagu, și **Sursa**, debutul în lung metraj al regizorului Dumitru Dinulescu, pe un scenariu de Ion Băileșu, s-ar putea să fie două dintre ele.
— Vreun musical se anunță?
— În adevăratul înțeles al cuvintului, nu. Dar în **Punguța cu doi gâmbi**, filmul lui Ion Popescu Gogoș, s-ar putea să existe numere muzicale. Zina, e doar Angeli! Similari!
— Și filme de aventuri?
— În ordinea virstei spectatorilor: **Mucșetarii** în secolul, filmul lui Savel Stăpănuș după un scenariu de Alecu Popovici; **Cleopătră**, scenariul Constantin Chiriac, regia Adrian Petrișan; și **Masca de argint**, continuarea **Masterelor Bucureștilor**, același scenariu — Eugen Barbu și Nicolae Paul Mihail, regia Ghe-

orghe Vișanide. Cu acești interpreți în rolurile principale, Florin Piersic, Marga Barbu...
— E adevărat că l-ai invitat pe Buza-de-le-pun?
— Nu noi. Scenariștii, regizorii, interpreții — Cașu Șzaboș — au făcut „minunea” la cererea spectatorilor.
— Dar cu **Adela**, ce se aude?
— Ce să se audă? E galai!
— Nu, altceva vă întreabăm. E romanul lui Ibraileanu sau nu e?
— E romanul lui Ibraileanu în viziunea lui Mircea Vădu, de această dată și scenariu — Ș. Ciuleandra?
— Romanul lui Liviu Rebreanu în viziunea lui Sergiu Nicolaescu, co-scenariu alături de Anuşașan Salameanu.
— N-am înțeles dacă e vorba de ekranizări sau de adaptări sau de transpuneri cinematografice... De fapt, cum se spune?
— În legătură cu acest subiect, revista film-literatură, puteți consulta „Almanahul Cinema 1985”.
— Am citit că și Mircea Dăncuș e scenarișt. E adevărat?
— Păi, în regia lui Iosif Demian, marchează într-adevăr debutul în scenariștic al actorului Mircea Dăncuș, cunoscut deasfă

și ca prozator. E un film de actualitate, capitol de dezlăsat bogat în premierele anului viitor. Îmi pare rău că nu am vreme să vă spun și viziunile titlurilor... Începe acum sedinta de redacție cu sumarul numărului 12. Dar am o idee! Propun în sumă să dăm fotografiile ale avangardismului '85 și să începem chiar cu acest capitol: Actualitatea.
— Fotografiile? Excelenți! Numai de-ar ieși bine la tipar...
— Îmi pare rău, dar trebuie să închei.
— Oed și eu, acum nu vă convine discuția...
— Nu, dar știți, sedinta...
— Știu, cu numărul 12. Apare până la Anul Nou? Și „Almanahul”?
— Dacă ne mai sînd încă doi spectatori cu dumneavoastră azi, nu știu.
— Cu cine am avut plăcerea să vorbesc?
— Cu un redactor, R. Panait.
— Asta, există? Credeam că e un pseudonim.
— După cum vedeți, nu e. Mai doriți ceva?
— Da, să vă spun „La mulți ani!”
— La mulți ani!

R. PANAIT
Foto: Victor STROIE

Sezonul pescărușilor. Prea tineri pentru a vorbi despre „citate”. Scenariul: Constantin Mincovici. Regia: Nicolae Opriștea. Cu: Carmen Galin și Dan Condurache

Mireasma ploilor târzii. Pe urmele unui vis de tinerețe, după 20 de ani. Scenariul: George Anania și Romulus Bărbulescu. Regia: Mircea Moldovan. Cu: Maria Plonea

Piciu. La șesta cinci viața nu ar trebui să pună încă probleme. Data: Scenariul: Mircea Dăncuș. Regia: Iosif Demian. Cu: Victor Rebengue, Diana Lupescu și copilul Răzvan Rădulescu

